

CALAIX DE SASTRE

PUBLICACIÓ GRATUÏTA
DE L'ESCOLA JOAN PELEGRÍ.

Març 2006
núm.

32

Actualitat AMPA
Grup UNESCO
Beca'm per Nicaragua
Xè Premis Ciència,
Tècnica i Medi Ambient
Festa de Tardor
a Infantil-Primària

SUMARI

Març 2006

ACTUALITAT

- 3 La nostra desconeguda biblioteca.
- 4 Notícies de la biblioteca de secundària.
- 6 Memòries d'Idhún v.s. Eragon.
- 6 Eragon.
- 7 Trobada amb Joan Pau Hernández.
- 8 Companys que ens han deixat.
- 10 Xè premis Ciència, Tècnica i Medi Ambient.
- 12 Linné i el homo sapiens.
- 13 El Linux al CFGS de Sistemes de Telecomunicació i Informàtics.
- 14 La Màgia dels Superconductors.
- 15 Concert de Santa Cecília.

AMPA

- 16 Actualitat de l'AMPA.
- 18 L'antena de telefonia mobil continua al costa de l'escola.
- 19 Escola de pares.

ENTREVISTA

- 21 Neus Àlvarez Costa.

OPINIÓ

- 23 El premi.
- 24 Per una cultura de Pau: La mediació.

PÀGINES SOLIDÀRIES

- 25 Globalització.
- 26 Beca'm per Nicaragua.
- 27 La importància dels petits actes.
- 30 XVII Premi Drets Humans.

INFANTIL I PRIMÀRIA

- 31 Els noms de les classes d'Infantil-Primària.
- 32 Pati de parvulari a Infantil- Primària.
- 33 Visita al planetari.
- 34 Festa Major a P4.
- 35 Festa de tardor.
- 36 Entrevista a l'Ivan, director del grup de timbals d'infantil-Primària.
- 37 L'Eclipsi.
- 38 Entrevista als cuiners de l'escola.
- 39 La biblioteca de l'escola a Infantil-Primària.
- 39 Recomana una llibre!.
- 40 La tardor a Primer.
- 41 La Creu Coberta. La història d'un carrer.
- 42 Visita a Mercabarna.
- 43 Posa't la gorra.
- 43 Un dissabte al Centre.

Escola Joan Pelegrí de la Fundació Cultural Hostafrancs

Centre de Secundària
Consell de Cent 14
08014 BCN
tel 93 431 62 00

Centre de Primària
Ermengarda 11-25
08014 BCN
tel 93 423 93 04

www.joanpelegri.com
e-mail
escola@joanpelegri.com

Edita: Escola Joan Pelegrí

Coordinació: Josep Miró

Disseny i maquetació: Marta Bagan

Versió digital: Herminio Manzano

Col.laboracions: AMPA, Cristina Batlle, David Garcia, Miquel Cubero, Josep Leon, Laura Coronado, Marc escolano, Raquel Uroz, Esperanza Sanchez, Pilar Luís, Mar Sanglas, Adrià C., Adela Q, Mireia, Ruth, Bernat Fornells, Miquel Escudero, Victor Ranera, Marta Ladesma, Angela Miró, David Fontanals, Roger Ll., Marc R., nens i nenes de 3r, Mar Miral, Victor de Pablo.

Impressió: COCHS, Indústria Gràfica.

La nostra desconeguda biblioteca

La nostra biblioteca és un lloc d'estudi, de consulta, en definitiva un lloc de tranquil·litat, tot i que hi ha persones que en tenen una idea equivocada; hi entren pensant que és simplement un lloc de trobada on hi poden xerrar, a veu de cor, i buscar a Internet coses que no són d'estudi o de l'institut, cosa que per cert està prohibida.

Nosaltres, uns quants companys de 3r d'ESO i jo, hi anem gairebé cada dia, ja sigui per consultar informació, estudiar, o per parlar amb la Cristina per saber si ha rebut noves novel·les juvenils. Ens agrada molt llegir i necessitem sovint tenir una novel·la entre les mans !!

A la biblioteca de l'Escola ens hi sentim a gust amb l'ambient que hi ha entre tots nosaltres. La Cristina (la bibliotecària) és com el nostre punt de trobada i ens permet fer cada dia una petita xerrada sobre els llibres que hem llegit, això si sense molestar a ningú !

A mi m'encanta llegir, com a tots els meus companys que ja ens haurem llegit entre tots gairebé totes les novel·les juvenils de la biblioteca. Sempre tenim les nostres diferències en gustos i la majoria de vegades acabem discutint perquè creiem que un llibre és millor que un altre.

Últimament hem tingut xerrades i canvis d'opinió entre els seguidors de *Memorias de Idhún* de Laura Gallego i *Eragon* de Christopher Paolini dos dels llibres més prestats últimament a la biblioteca.

Durant uns dies, la Cristina estava molt enfeïnada fent unes comandes de llibres, ens va explicar que la Biblioteca de l'Escola havia rebut una subvenció econòmica per comprar llibres dins d'un Projecte de Biblioteca presentat a la Generalitat.

Vàrem aprofitar que s'apropaven els reis per fer-li a la Cristina una carta de petició de novel·les juvenils que estaria molt bé tenir a la biblioteca i que es podien incloure en la comanda. En tornar de vacances de Nadal van començar arribar els llibres demanats, així vàrem contribuir a tenir nous títols a la biblioteca.

En conclusió a la biblioteca hi trobaràs molts títols, tant en català com en castellà, i sobretot ara després de reis que li han portat un munt de llibres nous que de ben segur trobareu algun que us agradarà.

Als que no us agrada gaire llegir podeu començar per aquest escrit, però tingueu en compte que la biblioteca sempre estarà oberta a nous lectors.

La biblioteca de l'Escola és un lloc obert a tothom, alumnes, personal, pares i mares, i en el qual ens pots trobar a tots nosaltres cada dia, sobretot a l'hora del pati, per parlar de llibres.

Encara no està res organitzat, però entre tots nosaltres i la Cristina tenim moltes idees per fer: trobar-nos i comentar els llibres que més ens agraden, muntar exposicions temàtiques a la biblioteca, fer votacions tipus "el llibre del trimestre", enllaços al campus Virtual, activitats per Sant Jordi... Vine, ens trobaràs a la biblioteca.

Laura Coronado Navarré.
3r ESO C

NOTÍCIES DE LA BIBLIOTECA DE SECUNDÀRIA.

Tot seguit us fem un breu resum de les novetats que des del passat mes de setembre han succeït a la biblioteca de secundària.

1.-Hem rebut una subvenció econòmica de 2.000 euros dins el programa d'Innovació Educativa: *Biblioteca Escolar: Puntedu* per a l'adquisició de fons bibliogràfic que hem repartit entre les dues biblioteques de l'Escola.

Les escoles, tant públiques com concertades, de diferents municipis de Catalunya i les escoles, dels barris de Sants-Montjuïc i Sant Andreu, podien optar a la subvenció prèvia presentació i acceptació per part de l' Administració del projecte de biblioteca.

Després de presentar un programa a curt termini amb els objectius que ens proposem per aconseguir que les biblioteques de l'Escola esdevinguin una eina educativa més, aprofitada i integrada en el Currículum Escolar, el nostre projecte fou aprovat.

Així, aquesta subvenció ens han permès ampliar el fons bibliogràfic de les dues biblioteques.

A secundària concretament, hem demanat que cada departament ens fes arribar una bibliografia d'aquells llibres que creien d'interès per incorporar a la biblioteca, tant pel treball dels alumnes com pels mateixos professors.

També hem demanat la col·laboració dels alumnes que sovintegen la biblioteca i que estan molt al dia de les novetats en literatura juvenil per acabar de completar l'adquisició del fons.

A hores d'ara ja hem acabat de catalogar aquests documents, i molts d'ells ja han estat consultats i prestats tant a les aules com a casa.

Paral·lelament com a responsable del projecte de biblioteca estic rebent al llarg del curs algunes sessions formatives sobre dinamització de la lectura, formació d'usuaris i sobre el nou programa de gestió de biblioteques *E-Pèrgam* distribuït per la Generalitat de Catalunya.

2.- Enguany també hem implantat definitivament les sessions d' "**Educar en informació. Coneguem la biblioteca de secundària**" classes adreçada a tots els alumnes de 1r d' ESO, on per grups de 15 alumnes i dins el seu horari lectiu els ensenyem a recercar a les diferents fonts d'informació, a consultar un catàleg, a entendre la classificació que utilitzem les biblioteques, a citar la bibliografia consultada per fer un treball (llibres, articles, pàgines web...) etc...i que els ajudarà a esdevenir autònoms en l' ús de qualsevol biblioteca al llarg de la seva vida, tant d'estudiant com adulta.

Durant les sessions anem treballant un dossier elaborat per nosaltres on sovintegen explicacions teòriques i exercicis pràctics: jocs de pistes, enigmes...

3.- Enguany també hem començat a col·laborar en les classes del variable de reforç de llengua, tant catalana com castellana, dels alumnes de 1r d'ESO.

En les "**Sessions de lectura a la Biblioteca**" cada quinze dies la meitat de la classe de reforç, baixa a la biblioteca a llegir una novel·la juvenil, mentre la resta de la classe treballa amb la professora a l'aula.

A la biblioteca troben una selecció de novel·les que hem seleccionat juntament amb la professora i que pensem els seran entenedores.

Es tracta que vagin llegint el llibre escollit, si volen se' l poden endur en préstec a casa per avançar la lectura o llegir-lo a la biblioteca en les hores de classe de reforç. Cal llegir un mínim de llibres però no un màxim !

Un cop acabat el llibre omplen una fitxa on fan la cita bibliogràfica del llibre, fan el resum del llibre i expliquen el perquè els ha agradat o no, posant-li una nota final a cadascun dels llibres llegits. La valoració de la seva feina i actitud forma part de la nota del crèdit.

La iniciativa l' hem valorada positivament, tot i que sovint són alumnes que els costa llegir i potser molts no ho farien per voluntat pròpia, el fet d' haver de llegir-se diversos llibres ha donat en general bons resultats, i alguns de molt enriquidors.

4.-Per segon any consecutiu hem fet el sorteig de la **Panera de llibres**. Hem sortejat entre els usuaris de la biblioteca que han agafat algun llibre en préstec durant el mes de desembre *una panera plena de...llibres*. Enguany el guanyador ha estat en Francesc González de 3r d'ESO F. Moltes felicitats !

CRISTINA BATLLE
Bibliotecària.

RÀNKING DELS DOCUMENTS MÉS PRESTATS AQUEST TRIMESTRE

LES NOVEL·LES JUVENILS MÉS PRESTADES:

- GALLEGO, L. Memorias de Idhún: La resistencia. S.M, 2005
- GALLEGO, L. Memorias de Idhún: La tríada S.M, 2005
- PAOLINI, C. Eragon. Roca Ediciones, 2005
- PAOLINI, C. Eldest. Roca Ediciones, 2005
- LEWIS, C.S. Crónicas de Narnia. El sobrino del mago. Destino, 2005
- LEWIS, C.S. Crónicas de Narnia. El león, la bruja y el armario. Destino, 2005
- LIENAS, G. El diari vermell de Carlota. Empúries.
- MARTÍN, A. El diari vermell de Flanagan ¿???
- MINTE-KONING, B. Febre de teatre. Cruïlla
- MINTE-KONING, B. Amor pel mòbil. Cruïlla

NOVEL·LES D'ADULT MÉS PRESTADES A MARES/PARES I PERSONAL DE L'ESCOLA

- ASENSI, M. El último catón.
- BAULENAS, Lluís-Antón. Per un sac d'ossos.
- BUCAY, J. Cuentos para pensar.
- KOSTOVA, E. La historiadora.
- FOLLET, K. Fortalesa digital. Barcelona: Empúries, 2005

RÀNKING DE PEL·LÍCULES PRESTADES:

- THE ROCK ESCORPION KING
- MAHATAMA GANDHI
- EDUARDO MANOSTIJERAS
- AMERICAN BEAUTY
- NELSON MANDELA
- VAN HELSING
- CHARLIE CHAPLIN
- TROYA
- POR SIEMPRE JAMÁS
- SEA BISCUIT
- CHICAGO
- 1984

En Francesc envoltat dels seus companys de 3r d' ESO, recollint la panera de mans de la cap d' Àrea de Llengua.

ELS LECTORS OPINEN...

Memòries de Idhún v.s. Eragon

LAURA GALLEGRO va néixer a Quant de Poblet (València).

És una escriptora llicenciada en filologia hispànica. Actualment compagina l'elaboració de la seva tesi sobre les novel·les de cavalleries amb la creació literària, els seus llibres els escriu en castellà, tot i que s'han traduït al català, alemany, anglès, coreà, francès, portuguès i italià.

Ha escrit diversos llibres: "*La Leyenda del rey errante, Alas de fuego, La hija de la noche...*"

Ha guanyat dos premis de Vaixell de Vapor:

-Al 1998 va guanyar el premi amb el llibre "*Finis Mundi*" (llegit a 2n d'E.S.O).

-Va tornar a guanyar l'any 2002 amb el llibre "*Memòries d'Idhún, La Resistència*". Aquest és el llibre que comentaré.

El llibre de *Memòries d'Idhún* és una novel·la de ficció que tracta sobre la màgia. És una trilogia:

-"*La Resistència*".

-"*Triada*".

-"*Panteón*" (títol provisional, si tot va bé, el publicarà l'octubre del 2006).

M'ha encantat aquest llibre, perquè per molt que t'imaginis finals, mai l'encertaràs, mai et passarà pel cap el verdader final. La biblioteca de l'Escola Joan Pelegrí disposa de varis llibres d'aquesta autora, entre ells "*Memòries d'Idhún*".

M'agrada anar a la biblioteca perquè allà ens trobem un grup d'amics a l'hora del pati, i compartim llibres, opinions...

MARC ESCOLANO

3r ESO

ELS LECTORS ENS PROPOSEN....

Eragon

Aquest llibre explica la història d'un noi que viu a Carvahall, en un regne anomenat Alagaësia. Ell té una vida normal amb el seu tiet i el seu cosí. Un dia mentre caçava a la serralada de les Vertebradas, troba una gemma amb forma d'ou, que té l'aspecte d'un diamant, no sap que dintre de l'ou hi ha una dragona que està esperant a algú que la domi per ser el seu genet. Eragon es converteix en el seu genet i haurà d'enfrontar-se a Galbatorix, un rei maligne i pervers que vol eliminar tots els genets i quedar-se amb tots els dracs que queden per poder sotmetre a tota Alagaësia al seu poder.

Una meravellosa història d'aventures i criatures fantàstiques d'un gran escriptor de vint i pocs anys, anomenat Cristopher Paolini. Aquest jove per evitar l'avorrimment va començar a escriure aquesta entretinguda novel·la amb 18 anys, gràcies a la seva imaginació, creativitat i desimboltura tenim a les nostres mans *Eragon* i *Eldest*, dos dels tres títols que formaran part d'una trilogia anomenada *El Llegat*. Tot un rècord en vendes i lectors!

Un cop comencis no podràs parar!

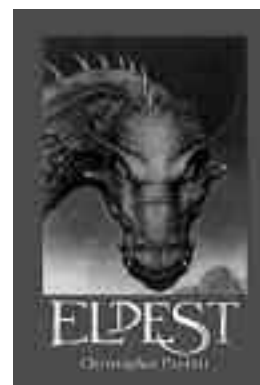
Trobaràs *Eragon* i *Eldest* disponibles en préstec a la biblioteca de secundària.

PAOLINI, Christopher. *Eragon*. Madrid: Roca Editorial de Libros, 2005

PAOLINI, Christopher. *Eldest*. Madrid: Roca Editorial de Libros, 2005

RAQUEL UROZ

3r ESO F.

Dimecres, 11 de gener

Trobada amb Joan Pau Hernández

Hi ha una certa familiaritat de l'autor amb l'escola. D'ençà la primera trobada, l'any 1990, era la quarta vegada que ens visitava, aquesta vegada convidat per la biblioteca. Els alumnes de 2n d'ESO havien llegit la novel·la *Tot et serà pres* el 1r trimestre. Era el 2n intent, ja que el primer va ser frustrat per una avaria del cotxe de l'autor tot just quan venia de Riells, poble on viu, cap a l'escola, el passat de desembre. Aquest cop, a les 3h i sense cap contratemps, un grup d'alumnes es va trobar amb Joan Pau Hernández a la biblioteca. L'autor començà donant una breu informació de l'origen de l'obra i tot seguit donà pas a a un col·loqui amb els nois i noies presents.

(imatge de la **portada de la novel·la**)

Publicada el 1986. Ha assolit 20 edicions que avalen la seva acceptació entre els adolescents. Possiblement els temes de l'amor, la mort, la solidaritat són raons del seu èxit. La passió per l'escriptura li ve de ben jove. començà als 14 anys, als 17 havia escrit **SOS a 6000 metres** i **Tot et serà pres**.

Digué que *“Es comença a escriure per arribar als altres, ser nosaltres mateixos, Cal ser ambiciós, anar al màxim. Per a un escriptor la ‘obra que està escrivint ha de ser la millor de totes les que ha escrit”.*

Si la novel·la, s'hagués escrit ara, 20 anys després, hi hauria uns canvis del tot necessaris. *“A hores d'ara els personatges no s'enviarien cartes, tindrien mòbil i enviarien SMS. La malaltia del protagonista que acaba amb la seva mort era incurable el 1986, (Manca de glòbuls rojos a la sang), ara és curable”.*

L'escriptor ha de conèixer molt bé allò de què parla. Hi ha una important feina de documentació *“Cal ser creïble. Viure allò que es descriu. No n'hi ha prou amb descriure el que es veu en una foto, sinó també transmetre les olors, l'ambient, les sensacions que produeix,...”*

Convidà els nois i noies a conèixer les seves narracions a internet. Hi ha convocatòries de concursos de relats en català. Se'n poden trobar molts al google. Internet és un bon mitjà per a publicar, participar en concursos i si hi ha sort que algun editorial s'interessi pels nostres treballs.

Joan Pau Hernández parlant amb els alumnes de 2n de la novel·la

Plafó instal·lat a la biblioteca amb informació de l'autor

Companys que ens han deixat

L'any passat, amb pocs mesos de diferència, van morir dos companys, dos professors en actiu que portaven més de 30 anys exercint la seva tasca docent a la institució. La Teresa Astasio i el Juan Antonio Jara. També, l'agost passat, rebíem la notícia de la mort ja en la seva vellesa, d'un professor que estigué molts anys a l'escola, fins la seva jubilació l'any 1981. En Ramon Planas.

Recordant la Tere (*)

Fa més de 30 anys que ens coneixíem amb la Tere; de fet vàrem entrar pràcticament juntes a treballar a "L'Escola Tècnica Professional d'Hostafrancs". Durant algun temps la Tere va realitzar tasques administratives a la secretaria de l'escola i després, fins que es va posar malalta, impartia classes als nois i noies de formació professional administrativa, més tard, cicles formatius d'administració i finances.

Va ser en el departament d'administració, quan totes dues donàvem classes als alumnes de FP1 i FP2, quan més hores, espais i vivències varem compartir.

Els últims anys que la Tere ha estat amb nosaltres a l'Escola ja no estàvem a la mateixa àrea de treball, però continuàvem treballant juntes des del Comitè d'Empresa. Com a membres del Comitè d'Empresa no ens identificàvem amb el mateix grup sindical, però això mai ha estat cap problema per seguir amb la nostra amistat; ens coneixíem de molts anys, ens teníem un gran afecte i, a més, la Tere sempre ha estat una persona molt respectuosa amb les idees dels altres.

Les persones que hem conegut la Tere i sabem de la seva trajectòria personal i professional segur que en recordem molts aspectes positius, però jo, de forma breu, en voldria destacar un:

La Tere era una persona lluitadora i combativa que volia canviar el món a partir de coses concretes, properes, del dia a dia; així, en el Comitè d'Empresa les seves aportacions sempre anaven destinades perquè no hi hagués cap col·lectiu de la Comunitat Educativa que quedés oblidat o al marge de la resta. La seva lluita mai era corporativa, sempre defensava els drets dels altres per sobre de qualsevol dret particular o personal, sense grans teories ni retòriques abstractes...

Tere, et trobaré a faltar a l'Escola, al mercat d'Hostafrancs, pels carrers del barri.

*La nostra companya M.Teresa Astasio Bailón va morir el mes d'agost del 2005, després d'una llarga malaltia. Professora de secundària de l'àrea de Tecnologia des de l'any 1974. Havia estat tutora de cursos de Formació Professional i Cicles Formatius de Grau Mig i Superior, cap del departament d'administració, cap de la família administrativa de CFGS i directora pedagògica de Formació Professional i ESO.

Esperanza Sánchez.
Hostafrancs

Tere Astasio

Jara amb uns companys al parc de l'Escorxador durant el crèdit de síntesi.

Ramon Planas i Barceló.

El 5 de juliol de l'any passat, ens va deixar el mestre Ramon Planas a l'edat de 88 anys. Havia seguit els estudis de magisteri i de llicenciat en dret. La seva vocació pedagògica el decantà cap a l'ensenyament. Exercí la seva tasca docent com a mestre nacional, al llarg de 41 anys, en diverses destinacions. A la nostra escola, aleshores anomenada Centre Montserrat-Xavier, 25 anys, des del 1958 fins a la seva jubilació l'any 83. En fou director durant dotze anys.

Entengué la feina de mestre com una tasca decisiva per a la promoció humana i professional dels infants. A Rajadell, al Bages, fa pocs anys que el poble donà el nom de Ramon Planas a un carrer. Era en agraïment als anys que hi féu de mestre.

Arran la seva jubilació, rebé un carta del conseller d'ensenyament, Joan Guitart, en què se li agràia i recordava la seva extensa i generosa activitat educativa *"En aquest cas, la paraula el"país", pren el ple sentit del mestratge sense límits: a Mallorca, a Castelló, al Bages o al Barcelonès, heu influït, una darrera l'altra, nombroses generacions d'infants. I devíeu fer-ho molt bé perquè aquells infants, ara homes, us ho vulguin agrair.*

Des del nostre lloc ens, adherim a l'homenatge i fem vots perquè els nostres mestres d'ara sàpiguen agafar la torxa del relleu que els passa en Ramon Planas i Barceló que ara es jubila".

Juan Antonio Jara Granados.

El passat tres de novembre, va morir de forma sobtada Joan Antonio Jara, per a tots era més conegut com el Jara. Tenia 62 anys. En l'actualitat s'havia acollit a una reducció de jornada perquè li faltava poc per a la jubilació. Portava 34 anys a l'escola.

Es formà com a mestre i posteriorment es llicencià en pedagogia. El seu vincle i estima amb l'escola i els seus alumnes havia estat total. Començà, l'any 1971, amb els nens de 1r de primària. De seguida va col.laborar en les activitats extraescolars que des del Centre coordinada el doctor Pelegrí. Això volia dir que quan acabava la seva jornada laboral de mestre, es quedava amb els monitors per ajudar a activitats com el futbol, club de 6'30 a 8, celebracions com festes de patis, focs de sant Joan,... En Jara era allí.

Posteriorment es dedicà al cycle superior de l'EGB (Educació General Bàsica). A l'ESO , els últims anys al primers cursos. Sempre havia estat tutor. Visqué la seva professió docent amb molta intensitat, il.lusió i vocació. És important recordar algun aspecte de la seva pràctica pedagògica. Difícilment, suspenia els alumnes en un examen. Si veia que no assolía els aprenentatges, li escrivia al control (ho preferia al mot examen, que li sonava massa transcendent) que parlés amb ell. Li explicava on s'havia equivocat. Al cap d'uns dies, li feia un control semblant, "la repesca" que en deia. I és que avaluar afirmava era molt més que posar una nota. Era mesurar quin era el grau d'un aprenentatges que assolía aquell alumne/a. I veure què calia fer perquè ho assolís, donar-li les eines necessàries. Ajudar-lo. Aquesta és la feina del pedagog. Si més no, així ell ho entenia. Els seus alumnes li ho agràiren; quantes mostres d'afecte i amistat li havien expressat en el transcurs dels seus anys de docència.

Grup d'alumnes de Ramón Planas, nois de 5è d'E.G.B. curs 80

Xè premis

CIÈNCIA, TÈCNICA I MEDI AMBIENT

El passat 16 de Novembre es van lliurar el Xè premi Ciència, Tècnica i Medi Ambient corresponents al curs 04-05. L'acte el va obrir en Miquel Escudero, professor de Matemàtiques Aplicades i de Història de la Ciència a l'escola d'enginyeria Tècnica Superior de Telecomunicacions de Barcelona que va fer una interessant exposició sobre Història de la ciència titulada:

“Rebel·lia, vocació i imaginació”. El conferenciant va parlar de la vida i l'obra del matemàtic francès del S.XIX Galois com exemple de rebel·lia. De la gran vocació de la primera doctora en matemàtiques de la Història, Sofia Kovalevsky i com va lluitar per aconseguir allò que més estimava i que estava privat a les dones com era l'accés als estudis superiors i a la docència universitària. I finalment es referí a la imaginació de l'espanyol Emilio Bellvis, enginyer aeronàutic, inventor de la “fregona” i de la xeringa.

Després de la xerrada es va passar al lliurament dels premis. Els guardonats van ser:

1r ESO

1r Premi **CONSTRUCCIÓ D'UNA CAIXA DE FUSTA I MEMÒRIA.** Marina Ollé

Accèssit **MAQUETA ESTATS DE LA MATÈRIA.** Anna Cutura, Anna Andreu, Mar Puentes, Meritxell Soriano

2n ESO

1r Premi **HERBARI.** Anna Valpuesta, Clàudia Vallés, Noelia Sánchez

3r ESO

1r Premi **MONTJUÏC, LA MUNTANYA MÀGICA.** Gerard González, Ferran Rodríguez, Lluís Pozo Guillem Mercader

Accèssit **CONSTRUCCIÓ D'UN TRICICLE.** Sara Pascual

4rt ESO

1r Premi **CREACIÓ D'UNA EMPRESA.** Anna Salido

Accèssit **LES FIBRES TÈXTILS.** Núria Navales, Marina Marco

1r BTX

1r Premi **TREBALL DE NOTÍCIES.** Mireia Marcé

2n BTX

1r Premi **LA SÍNDROME LA TOURETTE.** Sarah Besora, Helena Borrell

Accèssit **CONSTRUCCIÓ D'UN ROBOT.** Pablo Cuesta

CFGS

1r Premi **CREACIÓN VIDEO “STAR WARS”.** Oriol Sans, Juan León

Accèssit **CALIDAD DEL RIO LLOBREGAT.** Pablo Carballeira, Ramón Vilardell

Posteriorment al lliurament de Premis, des de l'Àrea de ciències experimentals es va decidir crear el Premi J. A. Jara com a petit homenatge al nostre company. Aquest premi valora l'esperit científic i una trajectòria científica destacada. Va ser lliurat a Lluís Pozo, un alumne de 4rt ESO.

Pilar Luís i Mar Sanglas.

Professores àrea de ciències naturals i tecnologia.

Miquel Escudero, professor de l'UPC que va fer la xerrada de l'entrega de premis de ciència i tecnologia, ens ha enviat un petit article per al Calaix de Sastre. Des d'aquí li volem agrair la seva gentilesa.

Linné i el homo sapiens

Finalment ho he aconseguit. Era una qüestió pendent per a mi, potser tot exagerant, una 'assignatura pendent', tot i que no tenia gaire pressa d'aprovar-la. L'altre dia, inesperadament, sense buscar-ho, vaig topar amb la dada. *L'homo sapiens* va ser definit per un suec nascut el 1707, el mateix any que va néixer el gran matemàtic suís Leonhard Euler. Es tracta de Carl Linné o Carolus Linnaeus (amb el nom llatinitzat). ¿Qui era aquest home?

De nen va ésser un gran afeccionat a la botànica (una paraula que prové del grec i que significa herba). Quan tenia vint anys va començar a estudiar medicina, per un professor seu que era metge. Ja amb vint i dos signava el seu primer treball de botànica. Participà en expedicions científiques com la cèlebre a Laponia (dins del Cercle Àrtic), on es va mesurar un grau del meridià per a comprovar l'aplatament polar de la Terra. Amb 30 anys va ser designat membre de l'Académie des Sciences de França, i es va establir a Estocolm com a metge. (En aquella temporada l'espanyol Antonio de Ulloa descobrí el platí i Daniel Bernouilli –el més destacat d'una impressionant família de científics suïssos- va plantejar la teoria cinètica dels gasos.)

Poc després es va casar, tingué el seu primer fill i va ésser nomenat professor de medicina a la Universitat d'Upsala. Un any més tard, va passar a ser professor de botànica, la seva vocació 'desinteressada'.

Ja en 1744 morí el seu compatriota Anders Celsius (sis anys més gran), l'astrònom que proposà l'escala de temperatures centígrada, i Pierre Maupertuis formulà el principi de la mínima acció de la naturalesa. De seguida començaria a publicar-se l'Encyclopédie, editada per Diderot i D'Alembert. Per aquelles dates, Carl Linné detallaria en el llibre 'Philosophia Botanica' la manera de denominar i classificar les plantes.

La gran dèria de Linné era classificar i ordenar, tant animals com plantes i minerals. Va seguir una nomenclatura binominal: cada espècie era designada mitjançant dues paraules en llatí: una genèrica (en majúscules) i d'altra específica (en minúscules). Així va arribar l'HOMO sapiens, unes 8.000 espècies animals i unes 6.000 de plantes (aquestes segons llurs flors; un criteri artificial però pràctic). A hores d'ara tinc entès que hi ha classificats un milió i mig d'espècies d'animals i un milió de plantes.

En establir les categories taxonòmiques, popularitzà la ciència botànica. Sembla interessant assenyalar que el nom *taxonomia* prové de dues paraules gregues: de *taxís*, derivat de 'tasso' i significa ordenació, orientació, i *nomos*, que val a dir llei. Carl Linné creia que les espècies dels éssers vius eren immutables i escrigué: "Tot sunt species quot ab initio creavit infinitum ens", es a dir: "Hi ha tantes espècies com l'ésser infinit creà al començament".

El rei de Suècia el va nomenar cavaller i li va concedir el dret a dir-se *von* Linné. Aquell home, pare de 'l'homo sapiens', va morir a Upsala el 1778 (el mateix any que moriren Voltaire i Rousseau) d'un atac al cor. Uns anys enrere havia patit una angina de pit i sofria mal de gota, ciàtica i fortes migranyes.

González Bueno diu en "El príncipe de los botánicos" (Nivola) que Linné tenia ulls foscos, era baix i atlètic. Tenia mala oratòria i mala oïda per a gaudir de la música, i a més li costaven molt els idiomes. Però la seva memòria visual era extraordinària. No tinc notícia de com era el seu olfacte i el seu tacte. Sí que fumava en pipa i li agradava força el cafè. Casa seva la va deixar totalment a les mans de la seva dona.

Miquel Escudero
Professor de Matemàtica, ETSETB (UPC)

Miquel Escudero

El Linux al CFGS de Sistemes de Telecomunicació i Informàtics

Linux és una paraula que en els darrers anys s'ha posat de moda ja que hi ha cada vegada més ordinadors que hi treballen. Es tracta d'un sistema operatiu, és a dir, un conjunt de programes que fan quelcom semblant al Microsoft Windows: és a dir, dotar l'ordinador d'un conjunt d'eines i aplicacions que permetin gestionar de manera eficient els recursos de la nostra màquina i facilitar l'execució de les aplicacions que els usuaris necessitem.

Va ser creat a principis dels anys 90 a la Universitat de Helsinki per Linus Torvals. Linux està basat en uns dels primers sistemes operatius més importants de la història anomenat UNIX. Es pot dir que Linux és una versió de UNIX pensada per funcionar en un ordinador personal IBM-compatible.

Els sistemes operatius treballen a diferents nivells però l'usuari final veu només la interfície del sistema: actualment les finestres, icones, botons, quadres de diàleg... Tanmateix els sistemes tenen una filosofia pròpia de treballar que fa que els usuaris avançats hagin d'aprofundir una mica més.

En el cicle formatiu treballarem aquest innovador sistema a dues assignatures i també pot ser treballat com a projecte final.

Però, per què volem el Linux si ja tenim el Windows?

Linux es distribueix sota llicència GPL (General Public Licence) la qual cosa vol dir que és gratuït i pot ser desenvolupat per qualsevol persona sempre que publiqui el codi del que fa i respecti la pròpia llicència GPL. Actualment hi ha a tot el món un moviment en favor del que s'anomena programari lliure i el Linux és el principal protagonista. Cal destacar que alguns governs de comunitats autònomes, fan ús exclusiu de Linux, i s'espera que aviat a Catalunya també s'implanti aquest sistema a totes les oficines del govern. Per tant, cada vegada més empreses i institucions opten per aquesta alternativa.. Calen professionals capaços de saber-la implantar, administrar, combinar amb els sistemes actuals, desenvolupar...

A l'assignatura de Sistemes Operatius, s'hi estudia la base del sistema: instal·lació, filosofia del sistema, organització dels recursos, eines de gestió d'usuaris i dispositius, el treball en xarxa, la comunicació i integració amb altres sistemes operatius, ja que una màquina amb Linux és totalment compatible amb un altra en Windows a través de la xarxa.

A Programes d'Usuari fem el Linux com a servidor d'aplicacions web. Cal instal·lar i configurar el famós servidor web Apache 2 i el potent gestor de bases de dades MySQL. Un cop ja sabem com garantir la seguretat i integritat del sistema davant possibles atacs és el moment d'implantar les eines de venda per internet (*e-commerce*), fòrums de debat, campus virtuals d'aprenentatge (*e-learning*), portals web i weblogs, espais per compartir coneixement (*wikis*)...

Quan els/les alumnes decideixen fer el projecte final del cicle gairebé la meitat opten per emprar el Linux com a sistema base del seu treball. Per tant, un potent sistema del que seguirem sentint-ne parlar durant força temps.

Víctor Ranera, professor de Programes d'Usuari

David Garcia, professor de Sistemes Operatius
CFGS STI

La màgia dels superconductors

El dimecres 16 de novembre els alumnes del cicle formatiu d'Anàlisi i Control van visitar l'exposició anomenada "**La màgia dels superconductors**". El camp dels superconductors no està estrictament relacionat amb la química però l'exposició fomenta l'interès per la ciència en general.

L'exposició està pensada perquè els alumnes participin activament de les activitats.... Així es podien veure i provar les aplicacions següents:

- Uns escacs levitant
- Tren de levitació magnètica
- Transport sense contacte
- Levitador humà
- Un limitador de corrent de falta
- Un purificador d'aigua.

Però quin és el fenomen de la superconducció que permet levitar un tren?

Els superconductors són materials que a certa temperatura (normalment molt baixa...fins a uns -200°C) perden la resistència elèctrica això significa que no es produeix cap pèrdua per la conducció del corrent elèctric.

El principal problema d'aplicació que es troba és que aquests materials són superconductors a temperatures molt baixes i això és difícil i d'elevat cost. Per això la recerca ha estat encaminada a buscar materials que fossin superconductors a temperatures cada vegada més elevades. Actualment hi ha alguns materials amb òxids de coure que són superconductors a temperatura ambient.

El desenvolupament de la superconductivitat a temperatura ambient tindrà moltes aplicacions tecnològiques, com ara: La conducció de l'electricitat a través de cables superconductors es podrà realitzar sense cap pèrdua energètica, i comportarà un important estalvi d'energia.

Els trens de levitació magnètica seran una realitat perquè es podran produir corrents elèctrics molt intensos que originaran camps magnètics de gran magnitud, capaços de mantenir el tren suspès sobre les vies.

Supercomputació quàntica: l'ús de superconductors en lloc de semiconductors en la construcció de xips comportaria un augment considerable de la velocitat de computació. Els microxips construïts amb superconductors tindran una capacitat de memòria superior perquè els circuits que els formaran no tindran resistència elèctrica.

Els imants superconductors: El magnetisme d'un electroimant depèn de la intensitat de corrent en les bobines. Si no hi hagués resistència, el corrent seria molt elevat. Els electroimants superconductors utilitzats en motors poden proporcionar molta potència.

Si tens curiositat sobre els superconductors pots trobar informació als següents webs:

<http://www.superconductors.org/> www.superconductivity.hu/cat

Mar Sanglas.

Professora del Cicle Formatiu d'Anàlisi i Control

Concert Santa Cecília:

Concert dels alumnes de 2n d'E.S.O.

Som els alumnes del variable de 2n d'ESO. El darrer dia del crèdit, 22 de novembre, vam fer un concert per als alumnes de l'escola. Ajuntàrem diversos instruments (violí, piano, guitarres, carillons i bateria) per a tocar cançons conegudes en grup: el "Rock'n'roll", la "Fiesta pagana", "Imagine" i "Big big world".

Durant el primer trimestre, hem estat practicant aquest repertori fins que va arribar el dia decisiu per demostrar tot el que havíem après. El públic va quedar satisfet amb la nostra actuació. Va aplaudir molt i va sortir molt content de la sala d'actes.

Laia, Sofia, Maria Eugènia, Jordi A., Víctor, Jordi F., Alba, Maria Isabel, Sara, Adriana i Míriam.
2n d' ESO.

Els alumnes de 3r d'ESO del variable de guitarra vam oferir un concert, el qual va agradar molt al públic, encara que no ens va sortir gaire bé perquè abans del variable ningú de nosaltres sabia tocar la guitarra i ho vam aprendre tot al variable, gràcies a la Núria Batlle. Vam tocar les següents cançons: "Bailando el twist" "No he nascut per militar" "Tinc un avi" "Boig per tu" "París".

El alumnes participants van ser els següents: Eduard, Daniel S., Àlex, Pol, Jordi, Xavi P., Xavi O., Adriana, Mireia, Carlota, Daniel P., Juan Carlos, Mònica, Alba P., Alba M., Lorena, Francesc, Ariadna.

La nostra professora, la Núria Batlle, era la que cantava i tocava la guitarra en el concert ja que a tothom li feia molta vergonya cantar. Ens ho vam passar molt bé, i ha estat una nova experiència per tot el grup del variable de guitarra.

Concert dels alumnes de 2n d'E.S.O.

Actualitat de l'AMPA

El passat dia 25 de novembre de 2005 vàrem celebrar l'Assemblea Ordinària, que fem un cop a l'any i on vau estar tots convidats a assistir-hi.

Com ja sabeu, és a l'Assemblea on fem un balanç del curs, de tot el que ha fet l'Ampa al llarg de l'any, presentem i aprovem els comptes, i on tots els socis podeu donar la vostra opinió o els vostres suggeriments.

Pels qui no vau poder venir, fem tot seguit un resum del que es va tractar, i alhora adjuntar-vos uns comentaris dels comptes que es varen votar i aprovar.

Com ja sabeu, per a l'Ampa l'any 2005 ha estat un any amb molts reptes i canvis, i des de la Junta Directiva es va voler presentar a l'Assemblea un recull de les idees i actuacions que es van fer al llarg del curs, així com la presentació de nous projectes i actuacions de cara al 2006 que ja ha començat.

Des del propassat 25 de novembre de 2004, va ser escollida una nova Junta de l'AMPA, que tenia i té com a principals idearis: la de col.laborar amb l'escola, en totes les tasques, tant educatives, com culturals o recreatives.

Tot això, per assolir un bon funcionament i comunicació entre l'escola, i el pares i mares.

Durant el 2005, hem dedicat molt de temps, a forjar una nova AMPA, amb els objectius que ja us avançàvem en la darrera assemblea: des de l'AMPA, vàrem començar amb el nou **projecte CONSTRUÏM ESCOLA**, que vol dir participar activament amb l'escola, ampliar les actuacions de l'AMPA a tots els nivells, procurar la màxima col.laboració entre els pares i mares, i aconseguir en definitiva, una AMPA, més forta, més unida i més participativa. *(En trobareu més informació en aquesta mateixa secció)*

Aquí teniu un "petit extracte" de l'Assemblea, on es va fer un resum del s'ha fet:

-Hem potenciat la nostra actuació dins l'Escola: des de fa uns mesos, ens reunim mensualment la Junta Directiva amb la Direcció de l'Escola (Toni Lladó i Dolors Forn), per tractar els temes que tant l'Ampa com l'Escola tenen a curt i llarg termini, intentant col.laborar al màxim mútuament, i intentant unificar criteris, perquè creiem que en definitiva és la millor manera d'afavorir una educació integral dels nostres fills.

Per exemple, ens hem adherit junt amb l'Escola al **Projecte Agenda XXI**, seguint amb la línia de la

sostenibilitat que manté l'Escola, com a compromís social necessari i bo per a l'educació dels nostres fills.

També estem treballant per tal de crear una **ESCOLA DE PARES**, perquè els pares i mares col.laborem amb l'escola, i amb les famílies que per diferents motius (malalties, problemes d'adaptació, etc.) poden necessitar suport no tan sols de l'Escola, sinó també d'altres pares i mares. (En trobareu més informació en aquesta mateixa secció)

Hem engegat també una comissió formada per un grup de pares i mares que s'encarrega del **reciclatge de llibres**, un tema molt demanat a primers de curs, que esperem de cara a l'any vinent hagi tingut el ressò que esperem. Ens hem adherit a un dels objectius de la direcció de l'Escola: **participació, comunicació i informació entre totes les persones del conjunt de la FCH**. A primers de gener, hem fet una reunió conjunta, per tal de tenir un canvi d'impressions. Pensem que com a associació que som dins l'Escola, serà bo intercanviar opinions, i perquè no de cara al futur, fer alguna activitat conjunta.

També tenim una comissió que està treballant de valent per a la **retirada de l'antena de telefonia mòbil** que hi ha situada al costat de l'Escola, fa unes setmana van repartir entre els pares i mares fulls per recollir signatures, i es segueix treballant en aquest sentit..., arran del compromís que va adquirir l'Ajuntament per la retirada de l'antena. (En trobareu més informació en aquesta mateixa secció)

Hem potenciat la **comunicació entre tots els membres de l'AMPA a través dels correus electrònics, i de la pàgina web**. i ha esdevingut una eina quasi imprescindible per a molts de nosaltres.

Hem potenciat les nostres **activitats a través del Calaix de Sastre**, que hem utilitzat des del principi i seguirem utilitzant.

Hem potenciat les **conferències a través de cultura**, i per al proper curs ja hi ha una nova programació.

Els plantejaments que té l'AMPA, que giren al voltant de la idea de col.laborar i participar amb l'Escola, han estat presents al llarg de tot aquest 2005.

Hem tingut al llarg de tot l'any, una bona comunicació amb l'Escola, que ha potenciat més actuacions les nostres actuacions.

Durant aquest any, **els delegats de curs s'han reunit mensualment** per tal de tractar els temes diaris de cada grup classe, a tots els nivells: primària, secundària i batxillerat.

CADA GRUP TÉ UN COORDINADOR:
PRIMÀRIA: ROSA TEJERA.
SECUNDÀRIA: Mª JOSÉ SAMBOLA.
BATXILLERAT: ENRIC MIRÓ.

A partir d'aquestes reunions mensuals, que entenem són la base de l'AMPA, perquè els delegats són l'eina directa de relació entre els pares i l'escola, tenim també una funció molt important que és la dels coordinadors, que també es reuneixen periòdicament amb els directors pedagògics per exposar el que es proposa o suggereix des de les reunions de delegats, la preocupació puntual o general que tenen els delegats de classe en cada nivell.

Des de l'AMPA pensem que és la funció més important de les que realitzem, perquè podem saber en tot moment, quina és la preocupació dels delegats, per tant, la preocupació dels pares i mares, en un determinat moment i context.

Es la via més directa de comunicació, i també la més efectiva.

Per altra banda, i és novetat d'aquesta nova Junta, **la Junta Directiva es reuneix mensualment amb la Direcció de l'Escola**, per tal de treballar els projectes tant de l'AMPA com de l'Escola, que es tenen a curt i llarg termini. Intentem amb això crear un bon clima i enteniment amb l'Escola, perquè pensem que la filosofia de treball que té l'Escola, ha de ser compartida pels pares i mares, i d'aquesta manera millorem l'educació integral dels nostres fills, tant a l'Escola com a casa.

També **ens reunim un cop al mes la Junta Rectora, formada per la Junta Directiva i representants de cada vocalia**, per tal d'agilitar i consensuar tots els temes que es proposen.

Amb tot aquest seguit de reunions, intentem en tot moment fer efectius els nostres objectius, com és representar en tot moment el parer dels pares i mares, establir una bona comunicació entre tots els membres de la Junta, i alhora potenciar les nostres actuacions dins l'escola per tal de contribuir, com sempre hem dit, a l'educació dels nostres fills.

El missatge que des de la Junta Directiva vam voler enviar als pares i mares, era que per fer coses, es necessita gent, i per tant es va fer una crida a tots, per demanar la col.laboració dels pares i mares en els nous projectes.

Vam demanar més participació, i la vam obtenir, perquè de seguida es van apuntar pares i mares il·lusionats amb ganes de treballar. Ara ja som més!

Per últim, es va fer la presentació del nou **CALENDARI DE L'AMPA**, que ha resultat ser una bona eina per tots.

Hem començat el 2006 amb les mateixes ganes i amb molta il·lusió.

T'hi apuntes?

L'antena de telefonia mòbil continua al costat de l'Escola

Benvolguts pares i mares de l'Escola;

Tal com us vàrem dir a l'últim número del *Calaix de Sastre* (juliol 2005) us informem de les novetats referents a la retirada de l'antena de telefonia mòbil, situada al costat de l'Escola.

Doncs bé, les notícies no són tan bones com nosaltres voldríem, ja que a hores d'ara, ni la companyia *Telefònica* ni el Districte de Sants-Montjuïc, no han trobat un lloc adequat per al seu trasllat, ja que els primers llocs que van proposar també estaven al costat d'altres escoles.

S'han fet més reunions, tant amb el Districte com també amb tècnics d'*Urbanisme de Barcelona*, però la Telefònica no s'ha tornat a presentar.

A partir d'aquí, vam plantejar la recollida de signatures que ja coneixeu i que us ha arribat mitjançant els vostres fills i filles. També han participat en aquesta recollida de signatures; el BAM, l'Associació de Veïns d'Hostafrancs i la de Comerciants de Creu Coberta, que des del principi ens han estat recolzant.

Fins ara s'han recollit unes 4000 signatures i el dia 12 de gener vàrem anar a l'*Audiència Pública del Districte*, per continuar demanant la retirada d'aquesta antena el més aviat possible, tal i com ja havíem acordat amb el Districte el 20 d'abril del 2005.

La pròxima iniciativa que farem és presentar aquestes signatures al Districte i a *Telefònica*, i posar-ho també en coneixement d'altres institucions: Ensenyament, Sanitat, Medi Ambient, Sindic de Greus i FAMPAC.

També us hem de dir que els mitjans informatius del barri (Línia Sants, L'Informatiu, El 15), El Periódico de Catalunya i el Punt, han anat informant d'aquest tema.

Esperem que en el pròxim número del *Calaix de Sastre* ja estigui l'antena fora

També ens agradaria aprofitar per fer unes recomanacions sobre l'ús del telèfon mòbil. Són de la *Campanya per a un ús racional del telèfon mòbil* de l' "*Asociación Vallisoletana de Afectados por Antenas de Telecomunicaciones*".

El mòbil emet més potència **quan estableix la comunicació** amb l'antena més propera (a l'inici de la connexió), per aquesta raó és recomanable allunyar-lo en aquest moment de l'oïda. També emet amb més potència en **parlar** (quan envia la informació) que al rebre-la.

És recomanable utilitzar un dispositiu de **mans lliures** que allunyi la radiació del cervell, ja que la intensitat minva a l'augmentar la distància.

La potència del mòbil i, en conseqüència, la radiació que emet, augmenta en **llocs tancats**, com l'interior dels edificis o garatges i especialment en recintes metàl·lics (cotxes, trens i autobusos), perquè les reflexions augmenten (efecte campana), per aquest motiu el mòbil ha d'usar-se en espais oberts on transmet un nivell d'energia més reduït.

Quant més **lluny** de l'antena ens trobem, la radiació que emet el mòbil és més gran.

No s'ha d'utilitzar el mòbil quan es condueix. En aquest cas la distracció fa que el risc d'accident es multipliqui per quatre.

S'ha d'evitar portar el mòbil connectat prop **d'òrgans sensibles** com el cor. Si està connectat, és millor transportar-lo allunyat del cos (a la careta o bolso).

La radiació del telèfon mòbil afecta als **usuaris passius** (d'igual forma que els fumadors passius). Per respecte als altres no s'ha de fer servir el mòbil prop d'altres persones i especialment de gent gran, dones embarassades i nens.

vine a la nova **ESCOLA DE PARES!**

Com us dèiem en una carta anterior des de l'AMPA ens agradaria potenciar la nostra cultura de ser pares. Així des de la relançada vocalia de cultura estem treballant tot un seguit de "xerrades-col.loquis per a pares" que es desenvoluparan al llarg de tot el curs.

Al novembre vàrem fer la primera "*com ajudar a estudiar als nostres fills*", bons consells que segur que a més d'un ens pot ajudar.

Al gener al voltant del tema de l'alimentació vàrem fer diferents accions. Una en coordinació amb l'escola de primària dues xerrades dirigides als alumnes de 6è i posteriorment una xerrada amb els pares i mares.

I ja en preparem una altre per al 30 de març. Aquest cop al voltant de **com afrontar la violència a l'escola i a la nostra societat**.

Però encara hi ha mes perquè... Com des de l'AMPA i la vocalia de cultura seguim tenint una gran il·lusió per treballar, posem en marxa un nou projecte: **l'ESCOLA DE PARES**.

Tal i com ens vàreu fer arribar a través dels vostres qüestionaris, un dels temes que més ens preocupa com a pares i mares és l'educació dels nostres fills. I no és gens fàcil.

Tot canvia molt de pressa, i els mitjans de comunicació se'ns fiquen a casa qüestionant certs valors que nosaltres considerem fonamentals. D'aquí que sovint els pares estiguem desorientats sense saber què cal fer per ajudar els nostres fills a ser homes i dones autèntics enmig d'aquest món tan difícil que els tocarà de viure.

Doncs bé: **l'ESCOLA DE PARES** ha estat pensada per donar resposta a aquesta preocupació. Té com a objectiu principal ajudar-nos als pares a ser bons educadors dels nostres fills. No pas donant *receptes*, sinó anant més a fons: fins arribar a un canvi positiu dels criteris i de les actituds educatives. Sobretot **l'ESCOLA DE PARES** ve a portar esperança. Fa descobrir que, malgrat les influències externes, aquells que continuen marcant més profundament la personalitat dels nostres fills som nosaltres: els pares.

I com que una persona educa no per “*allò que sap*” sinó per “*allò que és*”, si millorem les nostres actituds també milloraran els nostres fills. Això no és cap utopia. Això és possible perquè ni ells ni nosaltres som estàtues de pedra fetes d'una vegada per sempre, sinó éssers vivents capaços de canviar i de millorar. Per tant encara hi som a temps. En la vida, quan ens proposem seriosament una cosa mai arribem tard.

Cal fer aquesta tasca d'educar els fills amb il·lusió i, sobretot, amb esperança. L'esperança té una força immensa en la nostra vida. La balança sempre s'inclina del costat on hem col·locat l'esperança.

Cert que aquell que té esperança alguna vegada pot fracassar, pot no assolir plenament els objectius que s'havia proposat. Però aquell que no té esperança ja ha fracassat. I en aquesta qüestió tan important de l'educació dels fills no podem tenir mai moral de derrota.

Tot això s'aconsegueix molt millor quan els pares es reuneixen i intercanvien experiències en una atmosfera d'amistat. Això és el que hi trobareu a **l'ESCOLA DE PARES**.

¡¡ ENDAVANT !!

Engresca't, t'esperem, contacte amb el teu delegat o escriu a cultura@joanpelegri.com i vine a la nova **ESCOLA DE PARES**

Jornades cultural a Infantil-Primària

Jornades cultural a Infantil-Primària

BREUS:

Pressupost d'aquest any

Quatre ratlles per parlar de les variacions més significatives del perquè la majoria resten amb imports similars o si més no més ajustats a la despesa real generada.

L'augment d'un 50% de la partida de Conferències i Cultura, mostra l'interès de l'AMPA per a donar eines als pares i mares per a un major coneixement de temes relatius a l'educació i comportament del seus fills/es.

Es va crear una partida especial per al Calendari del AMPA, que esperem us hagi agradat i que procurarem millorar per l'any vinent, fent que apareguin encara més actes dels programats per l'Escola, així com fer que us arribi el més aviat possible un cop començat el curs.

I finalment hi ha una partida destinada a nous projectes amb l'Escola (mediació, antics alumnes, escola de pares,...), que ja es comença a posar en funcionament i esperem que aquest any i el proper vegin la seva expansió.

Comissió d'Antics Alumnes

S'ha creat una **comissió d'Antics Alumnes**, per això preguem a tots els antics alumnes interessats en fer trobades, que desitgin seguir tenint contacte amb l'escola i per poder tenir-vos informats de les tasques que es porten a terme, ens feu arribar la vostra adreça electrònica o de correu, a ampa@joanpelegri.org, o bé a la bústia de suggeriments que trobareu al costat del despatx de l'Ampa.

Us hi esperem!

ENTREVISTA

Entrevista a Neus Álvarez Costa.

Auxiliar en tasques administratives i serveis de l'Escola.

“sóc paralítica cerebral, però sóc feliç”

Assegudes en un petit despatxet, tot pintat de blanc, de l'escola, Neus Álvarez Costa, ens digué tot somrient, “Vinga, podeu començar!”, i fou d'aquesta manera, després de cinc minuts d'haver-la conegut per primer cop, com iniciàrem una entrevista que durà poc més de 2 hores.

Quantes són les realitats que tenim a l'abast de la mà i desconeixem, sense qüestionar-les ? Cares desconegudes que d'un moment a l'altre se'ns presenten per un motiu indeterminat i passen a esdevenir, rarament, especials.

I aquest és el cas de la Neus, aquí ens atrevim a presentar sense cognoms, ja que d'alguna manera aquesta tendresa que desprèn el seu món, la contagia d'entrada a tot aquell qui la tracta, fent que un desconegut passi a ser amic, simplement pel fet de compartir un mateix idioma: el del somriure.

Un somriure captivador

Sí, el tret més clarament destacable de la Neus és la seva rialla. Un somris que de seguida ens captivà i que feu caure en sec qualsevol mena de prejudici o barrera que poguéssim arribar a tenir. Reia i facilitava totes les coses, i si no compreníem una paraula que ens pronunciava, ella reia i la repetia novament. Si inicialment dirigir-nos a ella se'ns feu costós, ella apaivagà aquesta angoixa somrient, si ens faltà informació per completar l'entrevista, ella ens abordà amb el seu màgic somriure permetent-nos accedir al seu currículum vitae. És per aquest fet que hem volgut plasmar aquest somriure al paper, perquè us en feu una petita idea de la màgia i maduresa que desprèn aquesta persona quan obre la boca.

Probablement la figureta de la Neus, passejant-se d'un racó a un altre de l'Escola Joan Pelegrí, haurà distret a més d'un, però segurament, sense donar-li'n més importància. I nosaltres n'érem un exemple. La seva discapacitat ens sorprengué en un context com és el d'un institut, però a més a més la frenètica activitat amb la qual se la veia treballar. Semblava estrany, però no hi donàrem més importància, fins que ens encaminarem a fer el nostre treball de recerca, i, així, ens interessàrem per saber quina era la mena de discapacitat per la que es veia afectada. Certament doncs, ella era paralítica cerebral, però no fou fins que ens vàrem citar amb ella que ens adonàrem que la Neus no era únicament una treballadora totalment vàlida i eficient per la seva feina, sinó un model de persona d'aquells que són difícils de trobar.

Tot una campiona olímpica

La Neus nasqué un dos de juliol de l'any 1962. Per una simpleza tan inconsubstantial com és l'empassar-se líquid amniòtic, la mare de la Neus amb 22 anys donà a llum un infant amb paràlisi cerebral. Malgrat aquest fet, que podria ésser considerat com un element clau per a la distorsió d'una vida, la Neus se'ns presenta com a una persona que posa en manifest tots els valors que denoten que amb un gran esforç es pot aconseguir tot allò que es desitgi.

Amb 43 anys, i amb tota una vida per davant, la Neus es pot permetre el luxe de dir que és campiona olímpica, i no una vegada, sinó quatre. Si en els seus inicis esportius, es va dedicar a la natació, ben aviat, els seus entrenadors van veure que en l'atletisme era on la Neus podia destacar, i així va ser: Campiona a les Paralimpiades Barcelona 1992 (100 metres lliços d'atletisme), al Mundial de Berlín 1994 (medalla d'Or de llançament club -aconseguint el record mundial-, medalla de Plata en 100 metres lliços i medalla de Plata en 200 metres lliços), a les Paralimpiades Atlanta 1996 (Medalla de Plata en 100 metres lliços) i finalment a les Paralimpiades de Sydney 2000 quedà 4º en 200 metres lliços i 5º en els 100. Podem afegir que una de les atletes que va participar en els relleus de la torxa olímpica del 1992 va ser la nostra Neus.

Realment totes aquestes dades ens anaven sorprenent enormement, ja no tan sols per la naturalitat amb la que ens ho feia saber sinó per la figureta dèbil que aparenta la Neus.

En l'actualitat, la Neus, ha abandonat parcialment la dedicació tan gran que li suposava l'atletisme (3 hores diàries). Juga a fútbol sala i a fútbol set en el DISPORT F.C. on segons ens han comentat és l'estrella de l'equip. I sabem que fa d'àrbitre, en la Federació Espanyola, d'un esport per a persones amb paràlisi cerebral, anomenat Boccia

El valor de la tenacitat

Per altra banda, és sorprenent la seva formació acadèmica. Malgrat que ella començà a potenciar i validar els seus estudis els darrers anys, el seu currículum és resultat de la seva tenacitat i dedicació. A l'any 1996 la Neus es graduà el Graduat Escolar. Per la seva majoria d'edat anà a una escola d'adults; l'Escola d'Adults de Canyelles.

Així mateix, els seus estudis s'ampliaren a l'escola Joan Pelegrí on dugué a terme diversos cursos sobre administració i gestió informàtica. Fou aquí on la Neus inicià el contacte amb l'espai on avui en dia treballa.

Josep Maria Mestre, responsable, en aquells moments, del departament Escola- Empresa de l'Escola Joan Pelegrí, ens explicava que ben aviat, ell i la Montse Fuentes, coordinadora cursos de Formació Ocupacional, s'adonaren de l'esperit enèrgic d'aquesta noia i, així, proposaren a la direcció contractar a la Neus per fer tasques de suport administratiu i de serveis al departament Escola-Empresa, amb una jornada laboral de tres hores diàries.

I afegien, a més a més, que les places de treball destinades a persones amb alguna discapacitat s'han d'oferir, també, a persones com la Neus; paràlisis cerebrals... **“s'ha de donar una oportunitat a aquesta gent, en què la seva discapacitat va més enllà d'una cama o d'un braç, ja que probablement són igual de vàlids”.**

Fou d'aquesta manera que la Neus passà a formar part del gran complex que avui és l'Escola. Un centre que en certa mesura tots en formem part, d'un mode o altre, però que destaca per la diversitat de petjades que trepitgen el seu terra. En Josep Maria, la Montse... com a educadors, nosaltres com alumnes i la Neus com a ajudant en tasques administratives, serveis i missatgeria.

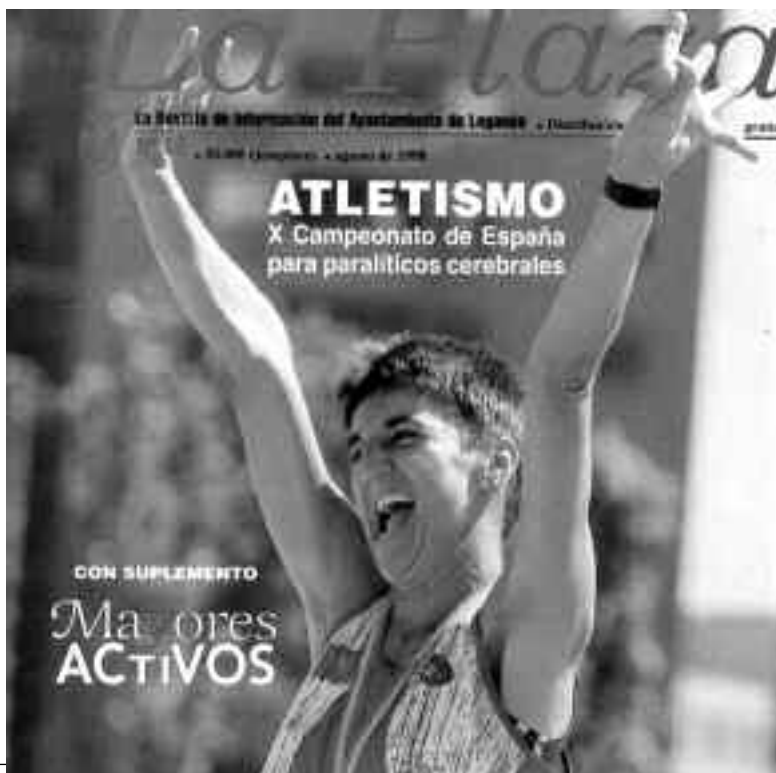
Volíem destacar aquesta totalitat, que s'amplia a totes les persones que formen el col·lectiu... ja que ella hi donà especial importància. Ens cità noms i cognoms de pràcticament totes les persones de secretaria, administració, manteniment, direcció, professors/es, consergeria, cuina, alumnes... Amb cada nou nom el seu rostre dibuixava un nou somriure. Aquesta realitat, que per a molts pot suposar, secundària, la nostra escola, significava per a la Neus una panoràmica especial de la seva vida.

Neus Álvarez Costa, ara sí, nom i cognoms per a presentar un model de persona. Amb 43 anys acabats de celebrar, la Neus és un individu amb total autonomia. Sempre ha viscut amb la seva mare, actualment li falta el pare, ja que va morir, ara fa set anys. Agafa cada dia el metro per venir a treballar; durant la setmana i els dissabtes especialment ajuda a la seva mare Nieves en la seva botiga de roba i com a tieta que és, va a visitar sovint els seus nebots.

A l'Escola, les persones de secretaria i administració, amb molta cura, li organitzen la feina que realitza amb absoluta eficiència. És cert que la Neus té certes limitacions, però aquestes barreres resulten totalment negligibles comparades amb la seva intransigent força de voluntat i esperit de superació.

Pensem que no hi ha altre manera de finalitzar aquest escrit, sino és de la mateixa manera com ho feu ella amb l'entrevista; **“sóc paralítica cerebral, però sóc feliç”** i amb un somris a la boca esguardà el seu voltant.

Marta Ledesma i Àngela Miró.
2n E Batxillerat

Una atleta sensacional

OPINIO

El premi

Què n'és de bonic rebre un premi! El reconeixement públic d'uns mèrits, d'un esforç, d'una trajectòria, dóna satisfacció i afalaga la petita o gran dosi de vanitat que portem dins. Quan hom es presenta a un concurs, a una competició, l'obtenció del premi és òbviament, segons l'opinió generalitzada, la finalitat a assolir, la fita a la qual s'aspira. És, sembla, el motiu principal: l'objectiu. I sens dubte, és important rebre un premi, perquè a més de fer possible que la societat, o l'entorn, exterioritzi la seva valoració del premiat, li permet recollir materialment un fruit visible del seu treball.

Però hi ha un altre premi, importantíssim, que no es veu, que no es fa públic perquè no el lliura ningú, i que no ocuparà lloc en cap prestatge. És el premi que pot concedir-se a si mateixa aquella persona que ha treballat amb il·lusió i gust en allò que ha trobat interessant; que ha posat entusiasme i atenció per afrontar un repte, a fi de superar-lo airosament; aquell que ha fet de les seves ocupacions i aficions un camí de millora personal; qui ha concorregut a una convocatòria no solament per a l'obtenció d'un premi (cosa per altra banda, ben lícita i lloable) sinó per l'estímul que ha sentit i que s'ha esforçat a transformar en un bon resultat.

Les persones que obren amb aquestes directius, reben en el seu interior un premi segur i valuós: el de sentir-se capaços de concórrer, de col·laborar, d'aportar quelcom d'elles mateixes al conjunt de la societat. En acabar el seu treball, en valorar com han vençut les dificultats, com han resolt els problemes, com han assolit la fita que es proposaven... han de sentir la satisfacció de veure l'esforç reeixit, han d'assaborir el reconeixement íntim que la superació de la prova ha estat un èxit dintre les pròpies limitacions i, per tant, que hi ha un premi segur: el de la pròpia estima, el de la percepció personal que, de moment, ja s'ha triomfat. Després, si el reconeixement esdevé públic i el premi li és concedit des de l'exterior, la festa serà completa, però de moment el premi personal ja és un fet.

El premi que hom es pot atorgar íntimament en acabar airosament un treball que ha costat una dedicació o ha hagut de salvar alguna dificultat, és un guardó que és a l'abast de tothom: només cal proposar-se una feina i fer-la el millor possible. Té el premi segur, creieu-ho.

Josep León i Humbert.

Fundació Cultural Hostafrancs.

Per una cultura de pau: LA MEDIACIÓ

Tothom, qui més qui menys, està envoltat de conflictes. El conflicte està profundament arrelat en la naturalesa humana, especialment en la seva dimensió social, col·lectiva. Continuament surgen tensions perquè els desitjos d'un topen amb els de l'altre: l'amiga, l'espòs, la companya de treball, el veí... perquè les interpretacions de la conducta de l'altre fan entendre-la com a contrària als propis interessos o la pròpia conducta és interpretada com a contrària als interessos de l'altre...

De sempre, les respostes davant els conflictes han estat diverses, i no sempre justes ni genuïnament humanes (que és com s'hauria d'entendre el diàleg). La llei del més fort sovint s'ha imposat; el més fort en poder físic, en poder econòmic, en poder social... Aquest tipus d'imposició no ha resolt el conflicte, al contrari! L'ha engrandit, perquè ha deixat un triomfador i un derrotat, un amb els seus interessos satisfets i l'altre amb els seus interessos reprimits i a més amb l'amargor de la humiliació.

Hi ha una resposta que busca la justícia però, i que de fa uns anys està fent-se un espai molt significatiu en el nostre entorn i en diversos àmbits, ens referim a la mediació. Fa anys que se'n parla de la mediació penal, de la mediació familiar, matrimonial, veïnal, laboral, escolar...

Òbviament d'aquesta darrera ens interessa parlar com a comunitat educativa; parlar, conèixer, aprendre, i aplicar. La mediació escolar ja porta uns quinze anys d'història a Catalunya i els resultats han estat fantàstics. En síntesi, la mediació és una tècnica que consisteix a trobar-se els protagonistes del conflicte en presència d'uns mediadors o mediadores i conjuntament, dialogant, sense cap paper fiscalitzador, és a dir, parlant i escoltant, buscar sortides en què no hi hagi ni vencedor ni vençut. En la mediació, les sortides les trobaran els protagonistes; sortides que seran resultat de conèixer els interessos i les limitacions de l'altre i que l'altre conegui els propis interessos i limitacions.

Així va ser que de forma simultània, el curs passat, un equip de professorat d'infantil – primària, i un altre de secundària començarem un curs de formació al respecte, allargat fins el propassat mes de novembre.

Cal ser però conscients que no partim de zero i que hi ha una història al darrere, de sensibilització en temes de valors i d'educació per la pau com l'educació emocional, la resolució de conflictes, el projecte de filosofia per a infants "6-18", i d'altres eixos transversals.

Portem molts anys avançant en aquest camí en diferents àmbits i nivells i això ens ha dut a consolidar temes i alhora a generar-ne de nous. Sempre construint el projecte d'escola.

A infantil-primària, de forma més global treballem aquesta educació de pau a partir de les normes de convivència, de la participació de l'alumnat, dels sentiments, de la resolució de conflictes... i de forma més concreta, a les tutories, les assemblees de classe...

A secundària, a més de comptar amb les normes de convivència i de les tutories, comptem amb la figura de la tutoria d'acompanyament personal. El grau de conflictivitat en l'adolescència és alt: entre companys i companyes de classe, entre alumnes de l'escola, entre alumnes i professors, entre pares i fills... Les respostes sovint han estat a la deriva: o queda en mans dels pares de l'alumnat implicat, o en mans de la tutoria, o del professorat, o de direcció, o dels mateixos implicats. Tot plegat condicionat pel grau de fogositat dels afectats. Fogositat que malauradament algunes vegades s'ha manifestat en forma de venjança de carrer. Aquesta certa deriva és el que volem evitar amb l'estratègia de la mediació.

Abans però de poder oferir-la, cal comptar –en un primer moment- amb professorat mediador (més endavant de ben segur que hi haurà alumnat), fer que aquest servei sigui tingut en compte per tota la comunitat educativa, oferir, a secundària, uns crèdits variables que facilitin aquesta cultura i formació als protagonistes...

Somiem que abans d'acabar aquest curs, durant el tercer trimestre, podrà ser, aquest servei, una realitat; això sí, no volem córrer massa, començarem per atendre els problemes entre alumnes.

Sens dubte que la mediació forma part de la cultura de la pau! Estem en camí! Apostem tots plegats per la cultura del diàleg, si és així, el conflicte, més que un problema, serà una font d'aprenentatge

Miquel Cubero Balboa.
Professor

PAGINES

SOLIDÀRIES

La globalització

El dia 16 de desembre de 2005 a la sala d'actes de l'escola Joan Pelegrí es va organitzar una xerrada sobre la globalització per grups de 1r i 2n de batxillerat per part d'Antoni Comín, diputat al parlament i llicenciat en filosofia i ciències polítiques.

Antoni Comín va dividir la xerrada en diversos apartats; el primer tractava de l'aparició de la globalització, explicava com fa uns anys no tenia sentit parlar de injustícia social en les diverses societats ja que cada societat era totalment diferent de les altres, cada societat tenia les seves pròpies cultures i cada societat tenia les seves oportunitats (no es podia dir si era injusta la pobresa a l'Àfrica comparant amb la societat europea perquè eren societats totalment diferents), cada societat tenia la seva pròpia justícia social. En canvi, en els últims 10/20 anys ja no té sentit parlar de societats diferents, s'està creant una societat mundial i aquest procés de interconnexió de societats és el que anomenem globalització, cada vegada és més normal comparar societats.

En el segon apartat tractava de respondre a les preguntes; Com i per què ha succeït ?

La globalització és un fenomen que s'ha produït sobretot a través dels mercats i l'economia i gràcies a dos canvis concrets ; la revolució tecnològica (comunicació, informació...), que produeix una interconnexió de mercats i trenca les barreres comunicatives i l'altre, el final de la guerra freda que trenca amb el capitalisme i d'aquesta manera amb els obstacles polítics.

També fa esment a altres elements com els mitjans de comunicació, la immigració, etc. que fomenten la globalització i fan que es pugui parlar de justícia o injustícia en el món.

Quan en una societat, la distribució de la riquesa es fa a través del mercat, hi ha desigualtats i injustícies però si es crea un estat del benestar, s'intenta impedir que la societat

es reguli a través del mercat (riquesa), i s'intenta recaptar més impostos als rics i donar més ajudes als pobres (distribució igualitària de la riquesa). En el món s'ha creat una societat mundial regulada pels mercats mundials.

En el següent apartat, Comín va donar xifres que demostraven la desigualtat en el món:

El 20% de la població mundial acumula el 80% de la riquesa del món.

El 80% de la població mundial acumula el 20% de la riquesa del món.

També va esmentar la divisió de la família humana en 4 classes:

Els pobres miserables (1000 milions)

Els pobres explotats (1500 milions)

La classe mitja mundial (2500 milions)

Els superprivilegiats (1000 milions)

El que s'intenta aconseguir és que els 1000 pobres miserables arribin a introduir-se en els 2500 de classe mitja, la solució per fer desaparèixer la pobresa en el món són 100000 milions d'euros (1% del PIB mundial)

Per acabar Comín va exposar les seves conclusions:

En el món hi ha societats extremament desiguals, l'estat democràtic té la missió de regular les injustícies, s'han de crear mecanismes que regulin democràticament els mercats mundials.

Es pot crear un estat mundial amb diversos processos que estan en marxa i que intenten globalitzar la democràcia:

Democratitzar la ONU (poder més repartit)

Regionalitzacions (crear estats més grans)

Autoorganització de les societats

Constituir una societat mundial

David Fontanals

1r. B Batxillerat

BECA'M PER NICARAGUA!

Fem que puguin seguir estudiants un grup de disset nois i noies!

Com molts sabeu, cada any marxo amb alguns cooperants més a un petit assentament de camperols sense terra anomenat Betània a Nicaragua. Aquesta aventura va començar l'any 2000. Em van presentar la realitat de 32 famílies que portaven un any vivint sota plàstics i fugint de la justícia que els empresonava per ocupar unes terres il·legalment. Aquell primer any em vaig convertir en escut humà a l'hora que començàvem tot el procés de legalització. Ingenus de nosaltres, creïem que en dotze mesos hauríem enllestit al seu favor el procés legal i començaríem les obres de construcció de les 32 cases –amb aquesta intenció va fer la campanya aquell any el grup UNESCO–.

Ja us ho vaig dir aleshores, aquells centímetres es van ocupar en un altre assentament proper sense problemes legals. No ha estat fins aquest agost que hem enllestit la compra dels darrers quatre terrenys i ja hem pogut fer la primera construcció, la casa comunal i el <ranchón> (espècie de cobert sense parets on es fan les activitats comunals). La resta de les cases es construirà a partir del gener del proper any. No us podeu imaginar el que això significa! hi ha joves fins a disset anys que no saben el que és viure en una casa, i ara ja han nascut els primers infants que no sabran el que és viure en una barraca sota plàstics i zenc.

Però tot i que us devia aquesta bona notícia la meua intenció ara és una altra. Hi ha uns disset nois i noies que ja estan o podrien estar estudiant la secundària. La primària l'han pogut fer a una petita escola que va construir una ONG italiana. L'institut està al nucli municipal –Posoltega- a 3Km. de Betània, però l'ensenyament a Nicaragua no és gratuït, es paga matrícula, mensualitats, dret a examen i correcció... a més del material, les guies d'estudi (no tenen llibres), l'uniforme... Aquest any els hem animat perquè no desertessin la immensa majoria, els hem promès que buscaríem la manera d'aconseguir beques.

I aquesta és la pretensió última d'aquests escrit.

Una beca total per cadascun d'aquests alumnes surt per 100 per curs -vosaltres, aquí a l'escola això és el que pagueu per mes. Vaig suggerir aquesta qüestió a la darrera reunió del grup UNESCO i es va decidir:

Proposar a tota la comunitat educativa, pares, alumnes, professors, personal no docent, amics de l'Ateneu, BAM, d'instal·lacions esportives, de la Fundació recaptar entre tots, els diners per poder fer aquestes beques, uns 1500 anuals.

Aquells de vosaltres que vulgueu, podeu passar per Administració (primer pis, edifici Torre Damians) i lliurar a la Mercè a la quantitat que us sembli -tota quantitat, per petita que sigui, serà ben acollida-.

Els qui vulgueu fer l'aportació per txec bancari, ho podeu adreçar al compte corrent núm: 2100-0802-43-0200403469 de LA CAIXA a nom de Escola Joan Pelegrí / UNESCO - Nicaragua.

Qui estigui interessat en desgravar per l'aportació ho ha de comunicar a la Mercè.

La importància dels petits actes

L'acte d'avui, des d'una perspectiva de transcendència informativa, allò que se'n diu mediàtica, podem afirmar que és un acte petit, que no obrirà cap informatiu aquest vespre o demà al matí. No és més que la celebració anual que es fa des de l'escola Joan Pelegrí i que porta el nom genèric de Premi Drets Humans i que fem coincidir en una data propera al 30 de gener, aniversari de la mort de Gandhi, jornada en què les escoles associades a la UNESCO celebren el Dia Escolar de la No Violència i la Pau. Fins i tot, si se'm permet la ironia, pot semblar una rutina anual i fer-se un acte feixuc i carregós. Algú pot pensar: Uff!, ja s'acosten els premis Drets Humans,... quin pal!! I és que ja en portem 17!!

És clar que no és aquest el sentir personal ni n'estic segur dels avui aquí presents. Justament, la reflexió que vull fer gira a l'entorn del títol que he donat a la meva intervenció:

La importància dels petits actes

I és que de vegades els actes no tenen la importància que sembla quan només els observem de forma aïllada, però aprofundint una mica podem copsar-ne tota la seva importància. Coses que en un principi semblen banals poden tenir un rerafons molt importants. Vegem els nostres rerafons, els rerafons dels Premi Drets Humans. Els sintetitzaria en tres idees i un desig

1a Fidelitat i continuïtat al Premi Drets Humans.

El curs 85-86, o sigui 20 anys enrere, uns professors d'ètica, alguns aquí presents, van apostar pel treball a l'aula amb els Drets Humans. Era una bona eina per passar, deien, d'una ètica teòrica a una altra més d'acord amb els problemes de la societat i amb la responsabilitat que els alumnes havien de desenvolupar. El curs 1988-89, s'inicià el Premi dels Drets Humans en un intent de difondre a tota l'escola els drets humans que ja eren l'element central a les classes d'ètica.

Però les implicacions pràctiques que això suposava demanaven d'anar més lluny i, d'aquesta manera, durant el curs 1991-92 es va proposar a l'escola d'integrar-se dins del Pla d'Escoles Associades a la UNESCO (PEA) a fi que l'escola s'orientés vers els objectius de la pau, drets humans, medi ambient, interculturalitat i cooperació per al desenvolupament. El claustre ho ratificà.

Aquests projectes que es van concretar en sis anys (1986-1991) eren una excel·lent proposta. Ara bé, he sentit a dir que l'important no és tenir bones idees per excel·lents que siguin sinó ser capaços de portar-les a terme. Aquest és el mèrit. Una flor no fa primavera. Ni dues, estiu. Va ser important, sobretot el 1r premi, però si no hi ha 2n, només serà un bon, però breu record. Fa molt goig, doncs, donar pas als XVIIè Premi Drets Humans, XIVè Premi UNESCO, VIIIè Premi Joan Pelegrí i III Premi Eantopia Si ens hi fixem, aquest sentit de la fidelitat i continuïtat en el temps és un tret ben propi de

la FCH (Fundació Cultural Hostafrancs). Hi ha una tossuderia històrica que deu arrelar i encomanar-se en l'entitat. (102 anys de la institució; 80 de l'Orfeo Atlàntida; 78 anys del BAM- un dels històrics del bàsquet; 73, de l'Agrupament Escolta Montserrat Xavier, un dels pioners de l'escoltisme de Catalunya; 36 anys de l'Esplai,...

2a. Campanyes solidàries.

Hi ha una important feina duta a terme aquesta anys, de divulgació dels drets humans i sobretot d'impuls de campanyes de cooperació: fonamentalment per aconseguir recursos econòmics per a algun projecte concret. Cada any per aquestes dates hi ha engegada una campanya de solidaritat i per això es treballa amb una entitat alternant una del 3r món amb una del 4t món.

Amb la d'enguany, 14 campanyes de solidaritat.

La primera, a l'altiplà de Bolívia (92-93), amb la construcció de pupitres per a les escoles, Samba Kubally, escola d'adults de gent subsahariana a Santa Coloma de Farnès(1993-94), Sàhara (1994-95), El Raval (1995-96), Sudan (1996-97), amb l'ONG Akwaba (1997-98). Amb Bolívia de nou, el 98-99; i també Samba Kubally (99-00), amb Nicaragua (00-01) s'inicià la cooperació amb el projectes de la Comunitat de Betània, que tindria continuïtat altres cursos, gràcies a la iniciativa del company del Grup UNESCO Miquel Cubero, una altra vegada amb Samba Kubally (20001-02), amb la regió Casamance de Senegal (2002-03) amb el grup d'Acollida d'immigrants de l'Ateneu Montserrat (2003-04), el Txad, (2004-05) i la d'aquest curs,2005-2006, amb la Fundació Arrels que acull, dona suport i promociona a les persones de la nostra ciutat que pateixen exclusió social, els anomenats sense sostre.

Acabo aquest punt, amb una pregunta de fàcil resposta. Han valgut la pena les 14 campanyes que hem anat fent cada any? Sens dubte, que sí!

3a. Pedagogia de la democràcia o la democràcia s'aprèn practicant-la.

Aquesta frase pertany a Miquel Martí, fins fa poc coordinador estatal del Pla d'Escoles Associades, a la UNESCO, i que ha participat com avui, en algunes de les diades dels premis. N'ha fet esment recordant un principi de pedagogia activa. La democràcia s'aprèn practicant-la. I l'ha citat més d'un cop, referint-se a l'escola Joan Pelegrí per una experiència viscuda fa onze anys, l'any1995.

Dos alumnes de l'escola van anar a Lillehammer (Noruega), on estaven a punt de començar uns Jocs Olímpics d'hivern; varen participar en una assemblea internacional de joves, on es va decidir demanar a les autoritats de cada país mecanismes de participació dels joves en la gestió dels pobles i ciutats.

A la seva tornada a Barcelona, aquests dos alumnes varen anar a veure el President de la Generalitat i l'alcalde de

Barcelona. D'aquesta entrevista amb l'alcalde varen sortir les audiències públiques al saló de Cent i els consells de joves a cada districte. Se celebren anualment. Un exemple de la necessitat que molts demanen en la nostra societat: una democràcia més participativa i no tan representativa.

Un desig. Ser honestos amb nosaltres mateixos

Pere Casaldàliga, bisbe emèrit del Mato Grosso, al Brasil, home amb veu lliure que no s'ha cansat de denunciar l'actual model econòmic, capitalista neoliberal, que no fa més que aprofundir les desigualtats socials i tampoc no s'ha oblidat de la jerarquia de l'església a la qual pertany, la que és a Roma, el Vaticà, del seus silencis, riqueses, complicitat amb el poders polítics i econòmics...Aquesta actitud li ha costat al llarg de la seva vida aïllament, amenaces de mort,... En un reportatge ofert per TV, Casaldàliga va donar fa uns mesos una norma d'actitud personal, que ell humilment deia que havia intentat de seguir en el transcurs de la seva vida. Deia "Siguis honest amb tu mateix. Si ho ets amb tu, o ets amb els altres. Després participa en qualsevol entitat solidària". I afegia somrient: "Té efectes beneficiosos per a la salut"

Som una escola integrada al PEA. de la UNESCO (Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència, i la Cultura). Nosaltres hem de ser honestos i també denunciar quan calgui aquest organisme quan no es compromet o evita denunciar situacions que van en contra de la raó de ser de la seva existència, i no actua per interessos polítics, per pressions de països poderosos o per comoditat.

Pels drets lingüístics a la Unió Europea

La seu de la UNESCO és a París des de la seva creació, el 1946. Com sabeu la interculturalitat, la promoció i defensa de totes les llengües i cultures és un dels seus objectius. Doncs bé, sovint la UNESCO s'ha desentès de les cultures que no tenen un estat al darrere. França és un estat integrat per diverses llengües i cultures. Com a integrants d'un àmbit cultural i nacional català ens dol que el catalans que es troben a l'estat Francès no tinguin reconeguts els seus drets. Amb això no vull dir que nosaltres tinguem una situació òptima, però sí molt millor que la seva. L'article 2n de la constitució francesa proclama que l'única llengua oficial és la francesa. Les altres són ignorades.

El 2001, el Parlament Europeu va aprovar el que s'ha conegut com La carta de les llengües regionals europees. Reconeix el dret a rebre l'ensenyament en la llengua pròpia. França no ha volgut signar aquesta carta. Els nois i noies de la Catalunya Nord no poden estudiar en català. I això passa a França, on hi ha la seu de la UNESCO. Vergonyós, oi?.

Una campanya de les PEA de Catalunya podria ser pel

dret a l'escolarització a la Unió Europea en la llengua pròpia i especialment adreçar-la al govern francès exigint-li el respecte per les llengües i cultures que hi ha dins del seu Estat.

Pena de mort i discriminació racial

De passada, vull recordar que l'ONU, creada el 1945, i de la qual depèn la UNESCO té la seva seu a Nova York. La ciutat més important d'Estats Units. Una de les raons de ser de l'ONU és vetllar perquè els països integrants respectin els drets humans. La pena de mort és vigent, als EU. S'havia suspès la seva aplicació, però fa 30 anys, es va tornar a aplicar. Un dels cartells aquí seleccionats per al Premi és de denúncia de la pena de mort. També n'hi contra la discriminació, desgràcia encara vigent a molts indrets pel color de la pell o per les creences. Comentaré dues informacions d'actualitat que hi estan relacionades i que han passat als Estats Units.

El 14 de desembre, a Califòrnia, un famós governador ordenà l'execució d'un pres que s'havia transformat en un activista contra la violència i que portava 24 anys pendents de la sentència en l'anomenat corredor de la mort. Havia mantingut la seva innocència fins al final, fins i tot si hagués acceptat la seva culpabilitat, hauria pogut en el judici salvar la seva vida. Es deia Stanley Tookie Williams tenia 51 anys i havia estat proposat per a premi Nobel de la Pau en reconeixement de la seva tasca desenvolupada des de la presó en articles i llibres per la reinserció del més desfavorits

L'altra notícia es referia a la mort d'una dona, que es deia Rosa Parks, el 24 d'octubre, a l'edat de 92 anys. L'he triada per mostrar la importància dels petits actes, que deia al començar. Un petit acte d'honestedat i de valentia que protagonitzà mig segle enrere, i se l'ha recordat arran la seva mort per una decisió presa. Es va guanyar un lloc destacat en la història de la conquesta dels drets civils dels negres als Estats Units.

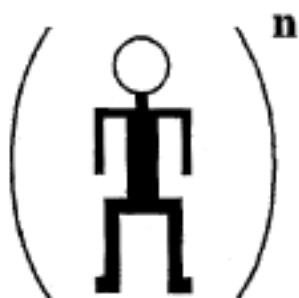
Rosa Parks era cosidora de 42 anys, l'1 de des 1955 sortia de treballar. Va agafar com cada dia un autobús a la ciutat de Montgomery (Alabama) on vivia. Els seients de davant, tots reservats als blancs, els de darrera, per als negres. Aquell dia decidí asseure's en un seient dels blancs perquè era l'únic que estava buit. Pujà un jove blanc que discretament es quedà dret; però el conductor ordenà a la senyora Parks que s'aixequés per tal que el noi que acabava de pujar ocupés el seu seient, ja que així ho permetia per llei la segregació racial imperant. La resposta fou ràpida: "No". Fou detinguda. Feia 90 anys que s'havia abolit l'esclavitud, però quedava la segregació.

El seu petit acte, va ser l'inici de campanyes que van acabar amb aquella vergonyosa discriminació. La lluita va

ser encapçala per un home d'ideals pacífics, de la mateixa ciutat, es deia Martin Luther King. En un any, s'aconseguí la fi de la segregació als autobusos, però quedaven encara moltes segregacions per combatre. Luther King lluità per la defensa dels drets civils amb mètodes pacífics. S'inspirà en la figura de Mahatma Gandhi del qual era un admirador. I per acabar, voldria remarcar que l'acte d'avui, de lliurament de premis, alhora és de record de Gandi i del nostre compromís per la no violència i la pau. I tampoc no podem deixar d'expressar un reconeixement a tot l'alumnat i professorat que el curs passat van treballar temes relacionats amb els Drets Humans, hagin estat seleccionats o no. Tant de bo que les seves aportacions siguin una bona llavor per avançar en la lluita pacífica dels drets de les persones i dels pobles.

No hi ha causes perdudes, i no ens ha de guanyar el desànim. L'única causa perduda és la que s'abandona. I com deia el poeta Miquel Martí i Pol, **"tot està per fer, tot és possible"**.

Enhorabona a totes i a tots.

1988 s'inicia els Premis drets humans

XVII PREMI DRETS HUMANS

El 25 de gener de 2006 es va lliurar a l'escola el XVII Premi Drets Humans al qual es presentaven treballs realitzats durant el curs 2004-05 per alumnes d'ESO i Batxillerat.

Els treballs estaven dividits en tres categories amb tipus de treballs diferenciats: 1r. nivell, pòsters realitzats per alumnes de 1r. i 2n. d'ESO; 2n. nivell, plafons fets per alumnes de 3r. i 4t. d'ESO; i el 3r. nivell, que anomenem Premi UNESCO, treballs de recerca dels alumnes de 2n. Batxillerat. Aquest any es va lliurar, també, el III Premi Eantopia destinat a premiar el treball que, en qualsevol de les categories, mostri de forma més clara la idea que "Un món millor és possible". A més, enguany es va lliurar per vuitena vegada el Premi Joan Pelegrí, destinat a aquells alumnes que han treballat continuadament en relació als drets humans i no han estat premiats en ocasions anteriors.

L'acte es va dur a terme a la Sala Joan Pelegrí de l'escola (Aula de Música) amb l'assistència dels alumnes finalistes, professors i altres persones vinculades a l'escola i a la Fundació Cultural Hostafrancs. Van assistir també a l'acte, Àlex Ruíz de Azúa, conseller del Districte, en nom de la regidora, i Miquel Martí i Amparo Vázquez, fins fa poc Coordinadors a nivell Estatal i de Catalunya, respectivament, del Pla d'Escoles Associades a la UNESCO, en el qual està integrat la nostra escola.

Josep Miró com a president de l'acte va donar la benvinguda als assistents, va presentar el jurat d'aquesta edició del premi compostat per: Josep Leon (membre del Patronat de la Fundació Cultural Hostafrancs), Patrícia Aznar (exalumna, guanyadora del Premi Joan Pelegrí en la sisena edició), Núria Fàbregas (presidenta de l'AMPA de l'escola), Rubén Guilanyà (de l'ONG Sunugaal), i Roser Gusi i Josep Miró (professors de l'escola i membres del grup UNESCO), i va explicar com es desenvoluparia l'acte.

A continuació, Josep Miró va explicar el sentit de l'acte tot recordant la importància i actualitat dels drets humans. Va titular la seva intervenció *La importància dels petits actes*. Hi va destacar tres idees i un desig. Les tres idees: fidelitat i continuïtat al Premi Drets Humans, campanyes solidàries i pedagogia de la democràcia o la democràcia s'aprèn practicant-la. El desig: ser honestos amb nosaltres mateixos. Finalment, va cedir la paraula a Rubén Guilanyà.

Rubén Guilanyà va explicar als assistents la tasca que du a terme l'entitat on col·labora com a voluntari, Sunugaal, i va explicar la seva experiència d'aquest estiu com a monitor en uns Casals d'Estiu a l'extraradi de Dakar, al Senegal, i la posterior estada al sud del país, a la regió de la Casamance. Aquesta estada li va permetre constatar l'enorme diferència que hi ha entre el Nord i el Sud. Els estralls ocasionats per la malària, el van portar a afirmar la necessitat de garantir els drets sanitaris bàsics per a les poblacions del Sud. D'altra banda, la contemplació de milers de joves sense tenir, literalment, res a fer, el van dur a exposar la necessitat que per a molts d'ells és l'emigració, tot i ser conscients de les grans dificultats que comporta. Va acabar la seva intervenció animant els assistents a treballar a favor dels drets humans i va convidar a tenir una visió molt més positiva dels immigrants.

En acabar aquestes intervencions, Roser Gusi, com a secretària del jurat, va procedir a la lectura del veredict del Premi, que reproduïm al final d'aquest escrit, i es va procedir al lliurament dels objectes, adquirits en entitats de comerç just. Acabat aquest lliurament, van prendre la paraula alguns dels convidats a l'acte: Miquel Martí, Amparo Vázquez i Àlex Ruíz de Azúa.

Finalment, es va poder veure un vídeo *-Un món millor-* en el qual es planteja la necessitat d'implicar-nos en el treball per un món millor perquè tot i els esforços que es fan des del sistema de les Nacions Unides i des de les moltes ONG existents, aquests esforços són, encara, insuficients.

Relació de treballs i alumnes premiats:

XVII Premi DRETS HUMANS

Primer nivell

No importa el color ni la religió de Mireia Tarragó, Ariadna Sánchez i Marina Ollé.

Accèssit: Treballar per viure de Marc Casanovas, Irene Niebla, Míriam Rioja i Andrés Burgos.

Segon nivell

Pena de mort d'Elena Serrano, Ivana Lara, Melqui Crespo i Roger Bosch.

XIV Premi UNESCO

El sexisme en el llenguatge escolar de Laura Guembe.

III Premi EANTOPIA

Viure sense veure de Marta Marín.

VIII Premi JOAN PELEGRÍ

Marc Pacareu, Cristina Perales i Marta Villanueva.

Especial: Miquel Martí i Amparo Vázquez.

Tomàs Salamí amb els guardonats amb el premi Joan Pelegrí

Marta Marín rep de Josep Leon el III premi eantopia.

Premiats del 2n nivell amb Núria Fàbregas

Alumnes guardonats del 1r nivell

Miquel Martí lliura el XIV Premi UNESCO a Laura Guembe

Rubèn Guila lliura l'accessit del 1r nivell

Toni Lladó lliura un record a Miquel Martí i a Amparo Vázquez

INFANTIL I PRIMÀRIA

Els **NOMS** de les classes d'Infantil Primària

Com ja fa uns anys al començament de curs, tots els grups de l'escola, excepte els de P3 i els de cicle superior, es trien el nom de la classe. Aquí us fem cinc cèntims de quins han estat triats, com s'ha fet, i quins treballs han fet a partir del nom escollit. Per poder fer aquest article, un grup de nens i nenes de 3r hem anat a les classes i hem pres nota de tot el que ens han explicat.

P3: Els noms d'aquestes classes són fixes, és a dir que sempre es diuen així, perquè quan arriben a P3 són encara molt petits per decidir i votar noms.

P3 A es diuen Patufets, P3 B: Polzets i P3 C: Tabalets.

Han fet diferents treballs: el conte del Patufet, el del Tabalet i el del Polzet, han fet un titella, i han après cançons lligades amb el nom de la classe.

P4: La classe de P4 A es diu Cervatons, P4 B: Cavalls i P4 C: Colors.

Per triar els noms van fer una votació entre tots els nens i nenes. A partir del nom van portar fotografies, van estudiar-los, i van veure documentals i pel·lícules. També van aprendre una cançó, van fer un titella, un mural i les lletres del nom.

P5: P5 A es diu Dofins, P5 B: Dinosaures i P5 C: Serps. També els van triar votant i a partir del nom van fer un mural i treballs. Van portar fotografies i les van posar en una cartellera. També van fer un cartell per la classe i fitxes amb tot el procés del nom.

1r: 1r A es diuen Esquirols, 1r B: Pingüins i 1r C: Llunes.

2n: 2n A són els Cavallets de mar, 2n B es diuen: Gossets i 2n C: Les balenes.

3r: 3r A és la classe dels Esports, 3r B dels Huracans i 3r C dels Llamps.

4t: 4t A es diuen Els ocells, 4t B: Els llops i 4t C: Els tigres.

A cicle Inicial i Mitjà es van fer propostes i després es va triar el nom per votació. Aquests cursos han aprofitat per fer el primer projecte a partir del nom triat.

A 3r també vam fer un concurs de cartells amb el nom, per penjar a la porta de la classe.

Pati de Parvulari d'Infantil i Primària

Aquest curs 2005-06 els nens i les nenes de Parvulari han estrenat l'estructura infantil.
Ara el pati és molt més divertit !

Visita al Planetari

**Avui dimecres 9 de novembre la classe de les Balenes hem anat al Planetari Municipal de l'Escola del Mar.
Com que plovia hem arribat una mica xops, però ha pagat la pena.**

Ràpidament ens han fet passar a una sala amb cadires col·locades en rotllana i la monitora ens ha projectat unes imatges d'estels en una cúpula i ens ha explicat moltes coses dels planetes, les estrelles i l'univers. I també ens ha explicat la llegenda de l'Óssa Major i l'Óssa Menor. Ha estat una visita molt interessant i entretinguda que ens ha agradat molt. Quan hem sortit del Planetari ja no plovia i començava a treure el nas el sol, per entremig dels núvols, com si sabés que havíem estat parlant d'ell i ens volgués saludar.

Des d'aquí volem agrair a la Cristina, la nostra monitora, que ens ha ensenyat moltes coses que no sabíem i ens ha contestat totes les preguntes que li hem fet.

I per acabar només us volem recomanar que aneu al Planetari perquè gaudireu d'una bona experiència i us ho passareu d'allò més bé.

La classe de les balenes.

Festa Major de P4

Durant la setmana del 19 al 22 de setembre, els nens i nenes de P4 van treballar la festa festa Major, ja que el dia 23 és la Mercè: la festa Major de Barcelona. Les mestres els van demanar que portessin fotografies de gegants, capgrossos, dracs, castellers... i amb tot el que van recollir, van fer una cartellera molt bonica per guarnir la classe.

Els nens i nenes van aprendre moltes coses sobre la Festa Major. Ens han explicat que Jaume I, Violant d'Hongria, Mustafà i Elisenda són els noms dels gegants de Barcelona. Però que també n'hi ha que són del Poblenou, de la Marina, del Clot... Després van fer un dibuix de gegants molt bonic.

La mestra de música els va ensenyar una cançó de Festa Major que es diu "Cadireta enlaire" i ens l'han cantat molt contents. Per acabar van fer un capgròs amb una bossa de paper. Primer van foradar els ulls amb un punxó i després van pintar el cabell i la cara amb pintures de colors. Per la tarda, quan va estar ben sec, se'l van posar i van sortir pel carrer amb el capgròs. Quina sorpresa es van emportar els pares!!!

Roger Ll. i Marc R.

3r C.

Capgrossos de P4

Festa de Tardor

El dia 28 d'octubre vam celebrar la festa de la Castanyada, aquest any però era la festa de tardor i va durar tot el dia. La setmana anterior els nens i nenes de 3r vam preparar una decoració pel vestíbul de secretaria. Vam fer un mural amb fulles seques i pintat amb els colors de la tardor, i també vam fer una safata de panellets de plastilina.

A primera hora del matí del divendres, cadascú va anar a la seva classe per preparar un tast de productes de tardor.

Els d'Infantil ja ho havia preparat perquè eren panellets i s'havien de coure al forn. Cicle inicial va preparar most, cicle mitjà macedònia i cicle superior bolets. Després ho vam portar tot al menjador fins a l'hora del tast.

Quan va estar tot recollit vam anar al pati i vàrem seure per cursos deixant un espai al mig per actuar. La Núria ens va explicar una història sobre els jocs tradicionals i després cada cicle va fer una representació lligada amb el que havien preparat.

Els nens i nenes de parvulari portaven una corona de cartolina al cap amb un dibuix dels diferents ingredients dels panellets i van ballar una dansa que en representava l'elaboració. Els de cicle inicial van fer unes auques representant tot el procés de l'elaboració del most. Nosaltres, que som cicle mitjà, vam fer una coreografia amb una música del grup Macedònia. I els de cicle superior van escenificar un episodi de la sèrie de televisió "Caçadors de bolets".

Quan vam acabar totes les representacions, vam anar a les classes per a fer el tast. Els nens i nenes de 6è ens ho van portar posat en unes safates i el most dins d'un porró. Vam riure molt. Primer de tot teníem moltes manies i alguns pensàvem que no ens agradaria, però després va resultar que tot era molt bo i ens vam posar les botes, no va quedar res.

Per la tarda vam fer el tradicional ball i menjada de castanyes al pati.

Va ser una castanyada diferent i ens ho vam passar molt bé. Ens agradaria repetir-la.

Nens i nenes de 3r.

Entrevista a l'Ivan, director del grup de timbals d'Infantil- Primària

Som els nens i nenes de 3r B, quan ens van encarregar de fer una entrevista per la revista de l'escola, enseguida vam pensar en l'Ivan, perquè fa de monitor de menjador i també porta el grup de timbalers de l'escola.

Aquesta és l'entrevista que li vam fer:

On vas aprendre a tocar el timbal?

No s'aprèn en un dia i en un lloc, vaig aprendre tot sol al meu poble.

Saps tocar algun instrument més?

Una mica la guitarra.

A quina edat vas aprendre a tocar el timbal?

Als 12 anys vaig començar a tocar la bateria.

Perquè t'agrada dirigir el grup de timbals?

Perquè és una cosa que a mi m'agrada molt, i veure que els nens fan música amb el que jo els ensenyo és molt bonic.

Quants concerts feu a l'escola?

En fem un per Carnaval, un per Portes obertes, i sempre que hi ha alguna festa.

Quants anys portes treballant a l'escola?

Tres.

Quines feines hi fas?

Sóc monitor de menjador dels nens i nenes de 6è, i porto el grup de timbals.

Quants sou al grup?

Són 12 nens o nenes perquè només hi ha dotze tambors, però fem dos grups: un d'iniciació, i un altre d'avançat amb nens/es que ja van tocar el curs passat.

Quins dies assageu?

Dilluns el grup avançat i divendres el grup d'iniciació.

Quines normes hi ha per tocar el timbal?

Saber que som un grup i tots hem de sonar a la una, i escoltar-se els uns als altres.

Teniu una roba especial per tocar?

Ara estem mirant de fer un vestuari especial, i també busquem un nom.

Quan pesen els timbals?

Depèn del timbal, entre 1 i 3 quilos.

Toques en algun grup?

Sí, en un grup de timbals que es diu Guacabooms. Actuem a les festes majors dels barris de Barcelona, a la festa Major de Barcelona ciutat i per les rues.

Per a fer les classes de timbals et poses taps a les orelles?

Jo no, però és important posar-se'ls quan toques durant molta estona.

Quan anem a 6è ens ensenyaràs a tocar?

Sí, però que sapiguen que us podeu apuntar des de 4t!

Ens ha agradat poder parlar amb l'Ivan i esperem que el curs vinent ens pugui fer de mestre de timbals. Gràcies!

classe de timbals

L'Ivan durant aquesta entrevista

Es va instal·lar un telescopi al Parc de l'Escorxador

El dilluns 3 d'octubre un fenomen no molt freqüent va esdevenir sobre una part de la superfície del nostre planeta. La llum del Sol va disminuir d'intensitat a ple dia. Això ens pot semblar que passa sovint quan un núvol s'interposa entre el Sol i la superfície terrestre. Però aquell dia va ser la Lluna qui es va interposar entre l'astre rei i nosaltres.

Aquell lleuger enfosquiment era predit des de feia temps. Estàvem preparats i en Tomàs Salamí, professor de Física de secundària, va instal·lar un telescopi al Parc de l'Escorxador per poder-lo observar. L'avantatge de la nostra societat científica i tecnològicament avançada ens permet comprendre i predir aquests i molts altres fenòmens astronòmics.

Però les cultures primitives hi veien tota mena de fets màgics. Els animals, que no són capaços de preveure els eclipsis, tenen comportaments estranys quan en succeeix un. La llum blanca perd intensitat però d'una manera estranya: no és el roig de l'alba o capvespre ni el gris dels dies nuvolats o plujosos.

Així doncs, molts dels grups de l'Escola varen passar per l'esplanada del costat de l'escultura "Doma i ocell" de Joan Miró, on el telescopi projectava sobre un paper el pas de la Lluna per davant del Sol. La majoria meravellats en veure una ombra per davant del Sol. També hi va haver qui va mirar el fenomen posant-se uns filtres o ulleres protectores davant els ulls.

Però com es produeix un eclipsi? Malgrat que la Lluna és molt més petita que el Sol (el seu diàmetre és unes 400 vegades menor) en orbitar més a prop de la superfície de la Terra, veiem el Sol i la Lluna de la mateixa mida (0,5° de la cúpula celest). D'aquesta manera, en ser aparentment de mides semblants, la Lluna pot amagar el Sol.

Però aquell eclipsi va ser parcial, la qual cosa vol dir que la Lluna no va cobrir del tot el Sol. En el nostre cas, veíem com la Lluna cobria prop d'un 90% del Sol. El fet que a vegades els eclipsis siguin parcials o totals es deu al fet que la distància de la Lluna a la Terra no és constant ja que la trajectòria lunar és força complexa en veure's influïda, fonamentalment, per les masses terrestre i solar (atracció gravitatòria).

El proper eclipsi solar serà d'aquí 23 anys. Si les condicions climàtiques són favorables ens citem al mateix lloc.

Víctor Ranera i Martín

L'eclipsi

Fa uns dies vàrem poder veure una cosa que no passa sempre: un eclipsi.

En aquest cas la Lluna, en ple dia, s'interposava entre la Terra i el Sol i el tapava fent ombra sobre la terra. L'eclipsi no es podia veure des de tots els punts del planeta, però a Barcelona sí que es va poder veure bé perquè la Lluna hi feia una bona ombra. No ens vam quedar a les fosques del tot, però semblava que la llum del Sol fos més fluixeta.

Per veure-ho millor, vam anar al Parc de l'Escorxador i vam mirar l'eclipsi amb unes ulleres especials. Era molt bonic. En Tomàs Salamí que és un professor de secundària ho va organitzar tot. Portava una màquina especial i amb un paper es veia el Sol sense que ens féssim mal a la vista. Va ser un gran dia.

Mari F. , Paula L. i Marta L.
6è B

Els alumnes van poder veure l'eclipsi

Entrevista als cuiners de l'escola

El dijous 17 de novembre vam fer una entrevista als cuiners de l'escola.

PRIMER VAM FER ALGUNES PREGUNTES AL CUINER. AQUÍ TENIU LES RESPOSTES:

Com et dius?

Alfredo Zambrano.

Per què et vas fer cuiner?

Perquè m'agradava molt.

On vas aprendre a fer de cuiner?

A l'acadèmia.

Quan vas començar a cuinar a l'escola?

A l'any 1990.

Quin és el menjar que més t'agrada cuinar?

Els macarrons, perquè és plat que més agrada als nens i nenes de l'escola.

Quin és el plat que t'agrada més per menjar?

La paella.

Teniu molta feina a preparar tot el menjar de l'escola?

Sí, molta. Jo començo a treballar a les 6 del matí, i les altres cuineres a les 7 (si s'ha de fer picnics) o a les 8.

Quants ajudants tens?

Entre tots som deu.

Quina feina fan?

Són cuineres i fan tot tipus de feina.

Heu fet reformes a la cuina i al menjador?

Sí, cada any en fem.

Has cuinat mai en un restaurant?

Sí, a molts, sobretot durant els mesos d'estiu.

Has estat xef d'un restaurant?

Sí, en molts restaurants.

DESPRÉS VAM FER ALGUNES PREGUNTES A LA MARI CARMEN, QUE TAMBÉ ÉS CUINERA DE L'ESCOLA.

Quina edat tenies quan vas començar a cuinar ?

Vaig començar a cuinar als 14 anys, i als 18 ja tenia el carnet de cuinera.

Quan temps fa que treballes a l'escola?

Fa 16 anys que vaig començar aquí a l'escola.

Quina feina feies quan vas començar?

Vaig començar com ajudant de cuina.

Per què et vas fer cuinera?

Perquè m'agradava molt.

Quin és el menjar que més t'agrada cuinar?

L'arròs blanc.

Quin és el menjar que t'agrada més per menjar?

La pasta i la verdura.

Adrià C. i Adela Q.
alumnes de 3r A.

La biblioteca de l'escola d'Infantil-Primària

La biblioteca de l'escola està equipada amb una bona quantitat de llibres i revistes de diferents tipus perquè els nens i nenes puguin gaudir d'entretingudes lectures i d'informació per aprendre una mica de tot.

Tenim uns 6.000 llibres i a partir de 3r. se'ls poden emportar a casa en préstec.

Cada any comprem llibres nous per augmentar la nostra oferta als alumnes.

Com ve essent tradició els darrers temps dediquem un espai a l'artista del qual es commemora el seu any. Aquest any 2005 l'hem dedicat a Cervantes i la seva obra "El Quixot", tenim una exposició de Quixots per a diferents edats posats en una prestatgeria perquè tothom els pugui consultar o demanar.

Enguany també hem aprofitat que és l'any del llibre i la lectura per tal que tots els alumnes utilitzin al màxim la biblioteca i els serveis que ofereix.

Des d'aquest espai tractem de fomentar el gust per la lectura i esperem que també ho feu des de casa.

Recordeu que la lectura és la base de tot l'aprenentatge, però per sobre de tot és una manera de participar d'altres experiències, de riure, de plorar si cal i d'obrir la ment als somnis i il·lusions.

Maria Janot

Responsable de Biblioteca.

Recomana un llibre!

La Maria Sánchez de 5è B ens recomana el llibre: **La escuela estrambótica**, de l'editorial Molino. És un llibre que explica la història d'una escola que és especial perquè no hi ha normes, i en comptes de fer els deures ben fets i de portar-se bé a classe, fan tot el contrari: es porten malament, ho desordenen tot, porten els deures bruts, mengen xocolata, les cadires i les taules són de caramel... Però quan després tornen a la seva escola normal són uns angelets.

La Maria el recomana perquè és molt divertit i és per nens i nenes de 9-10 anys.

L'Arnau Àlvarez de 5è B ens recomana el llibre: **El Zoo d'en Pitus**, de l'editorial La Galera. És un llibre d'aventures i l'argument va d'un nen que es posa malalt i els seus amics decideixen ajudar-lo fent un zoo per recollir diners i així aquest nen vagi a guarir-se a un altre país. Demanen ajuda a tots els nens del barri i també als veïns, i organitzen grups per distribuir-se el treball.

L'Arnau el recomana perquè és interessant per conèixer què és l'amistat i la solidaritat entre les persones.

L'Àlícia Astorza de 6è C ens recomana el llibre: **El club de les cangurs**, de l'editorial Molino. Aquest llibre explica la història d'unes noies que fan de cangur i els hi passen moltes coses: s'enfaden i fan les paus, se'n van a viure a una altra ciutat, han de cuidar de nens i nenes malalts, o fins i tot han de fer de cangur de vuit nens a la vegada.

L'Àlícia recomana aquest llibre perquè a ella li ha agradat molt i creu que vosaltres també us ho passaríeu bé si el llegiu.

La redacció de la revista ha quedat col·lapsada amb un munt de recomanacions de llibres, estem molt contentes i els anirem publicant tots en els propers números de la revista, gràcies a tots/es pel vostre interès.

Mireia i Ruth.

Biblioteca d'Infantil-Primària

La Tardor a Primer

Aquesta tardor els nens i les nenes de primer curs hem fet un munt d'activitats divertides i diferents per celebrar l'arribada de la tardor. Hem pensat uns rodolins per explicar-les

L'Enriqueta ha arribat i la festa ha començat.

Xof,xof hem fet i el most hem tret.

A la classe ens hem descalçat i al porxo el raïm hem aixafat.

Amb estris de cuiners hem fet de vinaters.

Hem begut del porró i el most hem trobat molt bo.

Vam anar d'excursió al Corredor per veure el bosc a la tardor.

Hem fet molts panellets i ens han quedat ben torradets.

L'auca hem ensenyat i a tothom molt ha agradat.

Un bon tast ens han portat i ens l'hem ben acabat.

La Creu Coberta. La Història d'un carrer.

El 14 de novembre les escoles del barri van assistir a l'acte de presentació del conte que ha fet l'Associació de Comerciants del barri sobre la Història d'un carrer, el carrer de La Creu Coberta.

El conte va acompanyat d'un CD que conté quatre normes cíviques en onze idiomes diferents i està pensat per a reforçar el català.

Uns quants alumnes de l'Escola: l'Àlex Padilla, l'Oriol Aragonés i la Rosa Zarzoso de 3r de primària, la Judith Ramos i la Salma Saló de 2n de primària van anar-hi amb la Núria Fauquier, en representació de la nostra Escola.

Ens va rebre un senyor disfressat de comte, un comte de més de 700 anys... que ens va explicar el conte. Vam repassar algunes normes cíviques i ens va explicar diferents històries.

L'Àlex i la Judith recorden la història d'unes bruixes que comptaven amb els dits els dies de la setmana, que no els agradaven les veus dels homes i que una nit que van sentir cridar un noi, se'ls van posar els pèls de punta.

Ens van regalar contes per a totes les classes de l'escola.
Ara els podem llegir i escoltar-ne el CD i aprendre paraules en idiomes diferents.

Dibuix fet per l'Àlex de 3r.

Dibuix fet per la Judith de 2n.

Visita a Mercabarna

El mes de novembre vam anar les tres classes de 4t de visita a Mercabarna.

Quan hi vam arribar, vam deixar els abrics i les motxilles i ens van portar a una sala. Allà ens van explicar el què hi ha a Mercabarna, què és Mercabarna, i la importància de menjar aliments naturals.

Després vam baixar a les parades de fruites i hortalisses, ens van ensenyar un munt de fruites que no havíem vist mai i ens en van anar dient tots els noms. Allà mateix ens havien preparat una sorpresa. Era un tast, estava tot boníssim, ens va agradar molt.

També ens van ensenyar d'on venien les patates i què feien quan arribaven: les netejaven, escollien les bones i per últim les empaquetaven.

Després vam jugar una estona i vam dinar. Seguidament vam fer un joc i vam tornar a l'escola amb una bossa de regal amb fruites i una casset amb les músiques del vídeo que havíem vist.

Aquesta visita ens va agradar molt.

Mar Miral i Víctor de Pablo.
alumnes de 4t

Posa't la gorra!

Aquest any l'Escola ha col·laborat amb AFANOC, l'Associació de Nens amb Càncer, adherint-se a la cinquena edició de la campanya "Posa't la gorra 2005" dirigida a sensibilitzar la societat i donar-li a conèixer l'existència del càncer infantil, per tal de normalitzar la malaltia.

Calia fer saber que aquests infants són totalment normals, només tenen una malaltia molt llarga i amb tractaments molt durs. S'han de posar els mitjans perquè tinguin els mateixos drets i les mateixes oportunitats que els altres; han de tenir el millor futur possible.

Des de l'Escola hem facilitat la compra de les gorres, tant les dels nens i nenes com les d'adult, a totes aquelles famílies que hi van voler col·laborar.

La campanya consistia en un gest solidari, posar-se la gorra; i va culminar amb una gran festa, el 17 de desembre de 2005, al parc Zoològic de Barcelona, que va estar ple de gorres solidàries amb tots aquests infants i les seves famílies.

Volem agrair a tots els pares i mares que hi heu participat la vostra col·laboració: es van comprar 366 gorres!!

La Campanya ha comptat amb el suport del Departament d'Educació.

Un dissabte al Centre

Sona el despertador. Són les vuit del matí. Si fos un altre dia li faria mandra anar a l'escola, però avui és dissabte.

Era el millor dia de la setmana, no perquè no hagués d'anar a l'escola, sinó perquè era dia de Centre. Es va aixecar d'una volada del llit, ràpidament va anar al lavabo, va fer les seves necessitats, es va rentar les mans, la cara i va parar la mirada al mirall. Es va mirar i va somriure. Per fi és dissabte!

Va tornar a l'habitació, va tirar el pijama sobre els llençols rebregats i va treure l'equipatge de l'amari. No era un equipatge qualsevol, era l'equipatge del Centre. Pantalons negres i samarreta ratllada blava i negra. Pels amics era la *neroazurra*, com la del Inter de Milà i a l'esquena el seu "9" groc i lluent.

Es va posar els pantalons, després la samarreta i es va lligar les seves bambes *Munich Gresca*, taronges amb la X blava, tant fort com va poder, va agafar la primera sudadera que va trobar al prestatge i va baixar corrent cap al Centre.

Avui jugaven a casa, a les 9, això volia dir que a dos quarts de nou havia d'estar al Centre per ajudar el monitor a muntar el camp, posar les xarxes, les banquetes i començar a escalfar.

Jugaven el primer partit i tenia moltes ganes ja que aquest any estaven imparables. Després del partit, cap allà a les deu anirien cadascú de l'equip a esmorzar. Uns a casa i els altres a comprar-se alguna pasta al forn o a "l'Amparo". Cap allà dos quarts d'onze es tornarien a trobar tots al pati. Ell portaria una pilota de casa per poder fer quatre xuts a les mitges parts i als finals de cada partit. Seurien tots junts a la porta d'una classe amb el sol il·luminant-los la cara, acabant de mastegar les darreres engrunes de l'entrepà mentre disfrutaven de la resta de partits d'un altre dissabte al matí.

A les dues de la tarda llargues, la seva mare, sortiria al balcó i amb aquell xiulet tant peculiar l'avisaria que tenia el dinar a taula, faria els últims xuts amb els companys i pujaria ràpid a dinar. A les cinc havia d'estar altre cop al Centre, a la tarda tenia esplai. Ell era del grup dels grans i per tant aquesta tarda farien un cluedo, un joc on ells haurien de fer de detectius privats per tota l'escola, buscant pistes, preguntant i buscant informació per poder resoldre un misteriós assassinat!

Abans d'acabar l'esplai haurien de repassar el material i repartir la llista de campaments. El cap de setmana següent era pont de tres dies i marxava tot l'esplai de campaments a prop d'Olot.

Però encara faltava el plat fort del dissabte. A dos quarts de nou jugava el C.M.X 1904, l'equip de monitors del Centre, cada setmana jugava el "A" o el "B" o els de Bàsquet. Coneixia tots els monitors que hi jugaven, entre ells el seu germà, així que es quedaria a veure'ls i després marxaria a casa amb els seus pares.

Un cop a casa aniria l'habitació del balcó. Les llums del patí ja s'haurien apagat, tancaria les persianes i correria les cortines. Eren les deu menys deu de la nit i un altre meravellós dissabte al Centre havia passat!

Bernat Fornells Arrufí

Convivències a 1er d'E.S.O.

Grup de 1r d'E.S.O A.

Grups C i D de 1r d'E.S.O

Grups E i F de 1r d'E.S.O

Grups de 1r d'E.S.O. B